

John **RAFLES** serie

Nieuwe avonturen van de gentleman-inbreker

Nr 7 ✦ DE ZAAK BROOKLAND ✦ PRIJS: België 5,95 Fr. Nederland 37 Ct.

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

De Zaak Brookland

HOOFDSTUK I

Beroering om Patricia

— Ik begrijp het niet, ik kan het onmogelijk begrijpen, herhaalde inspecteur Bratford van Scotland Yard zuchtend.

— Neen, sprak Parker de hoofdinspecteur, voor mij blijft het even goed een mysterie, maar ik denk dat wij heel wat dichterbij de oplossing zijn dan de hoge omes blijkbaar willen aannemen. Ik ben er bijna zeker van.

De hoofdinspecteur begon langzaam op en neer te stappen in zijn particulier bureau in de gebouwen van de Scotland Yard, terwijl zijn ondergeschikte zijn bewegingen met een blik van verwondering volgde.

Parker was een verstandig man en Bratford had van hem nog veel te leren, vooreer deze er zich zou kunnen op beroemen een inspecteur te zijn die met zijn overste de degen kon kruisen.

De conventionele opvatting, die gelukkig langzamerhand tot het rijk der legende gaat behoren, dat namelijk alle politieoversten gewoonweg sufferds zijn van groot formaat en hun verongelijkte ondergeschikte kandidaat genieën, vond in de persoon van de pas benoemde hoofdinspecteur

een der meest welsprekende weerleggingen. Langzamerhand geraakt het rijk der vriendjes en van de mannen van de kruiwagen uit, om plaats te maken voor een gezondere atmosfeer, waarin nieuwe opvattingen baanbrekend werk verrichten. Want het was een feit, dat Parker in zijn huidige positie bevestigd werd, omdat hij er de nodige bekwaamheden toe bezat. En het geboefte zou tot zijn grote spijt moeten ondervinden, dat het in Parker een tegenstrever had gevonden, die hun meer last zou bezorgen dan al de vorige hoofdinspecteurs samen.

Nadat de hoofdinspecteur aldus enkele malen rond zijn bureau had lopen te ijsberen, herbegon hij plotseling het gesprek, dat hij zo bruusk had afgebroken.

— Heb je de ochtendedities van de kranten al doorgelezen?

— Ja, bevestigde Bratford en het bleef hem vooralsnog een raadsel hoe zijn overste schijnbaar opeens een draad scheen gevonden te hebben in de zaak.

— Welnu, is het je dan niet opgevallen, hoe alle kranten hun uiterste best doen om

de hele zaak te minimaliseren. Zij leggen het er op aan de opvatting bij hun lezers ingang te doen vinden alsof de verdwijning van Patricia Hudson een doodgewoon geval is, terwijl geen enkele krant rekening schijnt te houden met de nochtans verdedigbare stelling van moord of ontvoering. Volgens al die leeghoofdige redacteuren is Patricia Hudson, de echtgenote van de groot-financier Lord Brookland, eenvoudig op vakantie gegaan zonder haar echtgenoot hierover iets mede te delen. Zij verklaren, dat zij incognito zou vertrokken zijn en steunen zich voor deze bewering slechts op de verklaring van Brookland zelf, die naar het schijnt zou beweerd hebben, dat zijn vrouw reeds geruime tijd met zulke plannen in haar hoofd omliep.

— Inderdaad, wat jij daar zegt is juist, het merendeel der bladen verdedigt hardnekkig deze thesis.

— Bratford ruik jij niets? Ik heet geen Parker en wil geen hoofdinspecteur van Scotland Yard zijn als dat geen vet betaalde publiciteit is. Hier is geld in het spel.

— Met andere woorden, jij verdenkt Brookland van het feit, dat hij de openbare opinie tracht te beïnvloeden.

— Dat ten eerste, maar ik verdenk hem nog van meer. Ik verdenk er hem van een hand in het spel te hebben in de verdwijning van zijn echtgenote, Patricia Hudson.

Inspecteur Bratford keek zijn overste in de ogen en hij dacht er ernstig over, hem op het gevaarlijke van dergelijke beweringen en onderstellingen te wijzen. Hij meende zeker dat zijn overste, die hij best mocht, met zijn titel van hoofdinspecteur speelde, zo deze dergelijke opvattingen al te luid moest uitbazuinen, in aanwezigheid van de hogere pieten van de recherche. Want deze lui hielden het gewoonlijk door dik en door dun met de invloedrijken, die zich op hunbeurt achter de rug van deze dignitarissen gedeutten. Het zou niet de eerste maal zijn, dat een schandaal, voor de ontdekking waarvan ergens een hoofdinspecteurte zich afgesloofd had, in de doofpot gestopt werd. Dat hoofdinspecteurte wordt dan gewoonlijk voor de keuze gesteld zijn geweten te paaien en een hogere graad te verkrijgen ofwel de sterretjes van zijn jas te tornen. Bratford dacht hierover toen hij zijn hoofdinspecteur zijn opvatting hoorde verklappen.

— En, vervolgte Parker, ik zou bijna durven beweren, dat die schijnheiligaard

zijn vrouw uit de weg heeft geruimd.

— Hoofdinspecteur ik moet je zeggen, dat ik grotelijks verwonderd ben over je uitlatingen. Heu...

Bijna had Bratford hem zijn heimelijk gekoesterde vrees uitgedrukt, doch Parker sneed hem weer het woord af.

— Kan ik geloven. Je moet leren verder te zien dan je neus lang is. Jullie laten nooit je hersens genoeg werken.

— Daareven heb jij toch zelf bekend, dat de zaak voor jou een mysterie was net zo goed als voor mij.

— Kijk, vervolgte Parker zonder in te gaan op de onderbreking van zijn inspecteur, in gevallen als deze moet je direct achter de schermen beginnen te zoeken. Je staat hier dus voor een feit. Als je slim bent ga je met je onderzoek omgekeerd te werk, en sens inverse, zouden de fransen zeggen.

— Hoe bedoel je dat?

— In de plaats van de omstandigheden na te gaan tot in de minste details waarin het slachtoffer verdwenen is, begin je met te zoeken naar de oorzaak van de verdwijning. Negen kansen op tien kom je zo tot betere resultaten dan wanneer je je afslooft om te weten te komen, hoe het slachtoffer gekleed was; wat voor een kapsel ze droeg, of ze in gezelschap vertrok of alleen en dergelijke nonsens meer.

— Hoofdinspecteur als jij gelijk hebt, heb ik ook in de verkeerde richting gezocht.

— Wist ik al lang, Bratford. Nou kijk eens hier, je moet je daardoor niet laten ontmoedigen er zijn al honderden grote lichten, die eerst duizendmaal uitdoofden voor zij voor eeuwig gingen stralen.

— Ik kan mij nochtans niet van het gevoel ontdoen, hoofdinspecteur dat je in deze zaak een beetje te hard door loopt.

— Wel heb je ooit... Ik zou overdrijven, kerel je riskeert je leven... Hier ik zal je bewijzen, dat ik grondige redenen heb om mijn thesis op te houden.

— Ik ben erg benieuwd.

— Heb jij het curriculum vitæ van het slachtoffer nagegaan?

— Natuurlijk heb ik dat.

— Okee, dan weet jij net zo goed als ik, dat deze vrouw geen vlekkeloos verleden heeft. Wij kunnen haar wel niets aanwrijven, wij hebben geen enkele reden waarom wij haar zouden kunnen vervolgen, doch dat bewijst nog niets op zich zelf. Maar

zeg mij met wie gij omgaat en... de rest ken je wel. Wat heb jij over Brookland gevonden ?

— Niets dat ons tot nadenken zou kunnen stemmen. Hij schijnt een man te zijn met ongekrenkte reputatie.

— Heb ik gedacht ! Brookland, met zijn al te vlekkeloos en smetvrij verleden, heeft mij doen nadenken. Jij weet waarschijnlijk niet van waar Brookland komt. Knoop deze waarheid goed in je geheugen, vriend. Zeldzaam zijn de geldmagnaten aan wier handen geen schuld kleeft. Geld geeft geen geur af, dat is een geluk voor hen die het bezitten.

— Heb jij bezwarende documenten kunnen vinden.

— Bezwarende documenten, waar denk jij aan ? Maar ik heb een flink geheugen, Gode zij dank, dat heb ik. En dat geheugen zegt mij, dat het niet zo moeilijk zal zijn een paar slachtoffers te vinden van die invloedrijke heer met zijn goddelijke reputatie. Documenten, neen man, Lord Brookland is er dank zij zijn positie in geslaagd alle officiele of officieuse rapporten welke tegen hem, zouden kunnen getuigenis afleggen ten laste, te doen verdwijnen. Eén positief feit van zulkdanig ingrijpen is mij bekend en dat stemt tot nadenken.

— Zo...

— Bovendien kan hij zijn vijanden ongestraft en anoniem ten onder brengen. Hij bewandelt de duistere weg, die door de hoge financiewereld loopt. En wie controleert die ?

— Hoofdinspecteur laat mij toe je te zeggen, dat jij weinig nuchter blijft. Verre van mij te denken, dat je veronderstellingen en afleidingen daaruit, mogelijk geen waarheid zouden kunnen bevatten, doch ik twijfel er sterk aan, of je enige kans krijgt, deze thesis succesvol op te houden.

— Ik wil, beste Bratford bekennen, dat ik tot voor een paar uur zelf nog aan deze mogelijkheid heb getwijfeld, doch daar is iets anders bijgekomen dat mij nieuw enthousiasme heeft gegeven, zodat ik alle andere moeilijkheden, waarvoor ik heus niet blind ben, over het hoofd zie.

De hoofdinspecteur diepte uit zijn vestzak zijn portefeuille op en haalde een stukje papier te voorschijn. Bratford kreeg het in zijn handen en las een briefje geschreven in blauw potlood, in drukletters. De inhoud deed bij de inspecteur de ver-

bazing steeds in stijgende lijn gaan.

« Aan hoofdinspecteur Parker van Scotland Yard.

Met voldoening heb ik vastgesteld dat het onderzoek in de geheimzinnige verdwijning van Patricia Hudson in uw handen gegeven werd. Ik breng hier hulde aan uw schranderheid, doch ik denk dat u in deze zaak een wenk als deze welke ik u hier zal geven graag zult willen aanvaarden. Persoonlijk ben ik aan dit geval in hoogste mate geïnteresseerd en wij zullen malkaar dus heel waarschijnlijk ontmoeten in het onderzoek. Ik wou u vooral op het hart drukken, dat u het geweten van de achtbare echtgenoot onder de loupe neemt. Dat zou u tot interessante conclusies kunnen leiden.

John Rafles ».

Bratford overhandigde de brief terug aan zijn overste.

— Ik zou aan de woorden van die man niet al te veel belang hechten, hoofdinspecteur. Die krijgt te veel noten op zijn zang, hij doet net of hij alle geheimen van de wereld kent.

— Toch, toch inspecteur Bratford, die man ziet heel klaar. Ik deel absoluut zijn mening, dat Brookland de hoofdschuldige is in de zaak. Vertel jij mij bij voorbeeld eens waarom hij deze avonturierster tot vrouw genomen heeft ?

— Mogelijk heeft de Lord niets geweten omtrent haar verleden.

— Kom nou niet met zulke prietpraat aandragen, Bratford. Iemand, die leeft in een wereld van lichtschuwe elementen zou niet weten... En ken jij één rijke stinkerd die de eerste de beste vrouw huwt, hoor goed wat ik zeg huwt — onderhoudt, dat is wat anders — om haar mooie benen ? Bratford, denk even na, man en vertel geen nonsens.

— Goed, goed, antwoordde de inspecteur een weinig gepiqueerd, jij bent baas en als je dus mordicus wilt gelijk hebben.

— Dat is hier geen kwestie van gelijk willen hebben. Geloof jij heus aan de verdwijning van Patricia ? Ja of neen ?

— Natuurlijk doe ik dat.

— Dus Patricia maakt geen plezierreisje ?

— Acht ik uitgesloten.

— Hoe komt de pers dan op zulke ideeën. Heb jij hun zo iets gesignaleerd ? Neen, natuurlijk. Ik evenmin. Maar een paar

grote bladen worden rechtstreeks of onrechtstreeks gefinancierd door Brookland. De directie gaat dus in op de wenken van de kapitalist. De kleinere bladen zijn er natuurlijk als de kippen bij om zulk bericht over te nemen.

— Maar moest nu iemand anders.

— Uitgesloten. Alleen Brookland zou de redactie van de grote bladen kunnen bewegen tot het lanceren van dergelijke berichten. En het feit, dat de Lord zich in de zaak mengt en de aandacht van de politie en de openbare mening tracht af te leiden in een bepaalde richting, bewijst, dat zij op de hoogte is van de situatie.

— Hij kan toch ook oprecht in de waan verkeren, dat zijn vrouw werkelijk bij verrassing op excursie is gegaan, vermits, deze herhaaldelijk daarover gesproken had.

— Zij heeft hem nooit over zoiets gesproken. En als zij het wel gedaan heeft en herhaalde malen zelfs, weet jij welk besluit ik uit die woorden trek ?

Bratford schudde ontkennend zijn hoofd. Voor zich had hij reeds uitgemaakt, dat de hoofdinspecteur het bij het rechte eind had, maar hij behoorde nou eenmaal tot dat soort mensen, die tegen hun geweten in een thesis welke zij eens hebben ingenomen, tot het uiterste aankleven. Je kent dat, zij hebben dan altijd een excuus klaar en per slot van rekening hebben zij altijd vermoed hoe de vork in de steel zat.

— Wel, ging Parker voort, hij sprak traag en bewust van hetgeen hij zegde, dan heeft zij met deze woorden gezinspeeld op een vlucht van harentwege. En daarom haalt Brookland dit argument boven, omdat het een wapen in zijn hand is bij een mogelijk echtscheidingsproces.

— Jij besluit dus dat de groot financier in elk geval van zijn vrouw afwou ?

— Absoluut. En dit leidt ons ook tot de reden van deze houding, de reden, die van meer belang is in dit onderzoek dan de uiterlijke omstandigheden.

— En die reden is volgens jou ?

— Geldkwesties natuurlijk. Een zaak van millioenen, hoeveel, dat kunnen wij moeilijk raden. Maar om dit heel juist te weten, zouden wij de oorzaken of de onmiddellijke aanleiding moeten kennen voor deze « mariage de raison ».

— Ik vraag mij af, wie dat ooit zal vermogen te ontdekken. Wie zal bereid gevonden worden om daarover te spreken.

— Brookland zeer zeker niet. De hou-

ding, die hij aanneemt is er ene van het zwartste verdriet over het verlies van een hem buitengewoon duurbaar wezen. Getrouwd uit echte liefde, heel goed huwelijk, wil een premie uitloven voor de persoon, die hem zijn geliefde Patricia terugbrengt en nog veel meer. En zeggen, dat je bij de ondervraging van zulk een persoon sterk op je tellen moet passen, welke vragen je hem stelt, wil je niet op je vingers getikt worden door die getabberde hoogwaardigheidsbekleders, die je allerlei discrete wenken geven hoe je tegenover zulke eminente persoonlijkheden dient op te treden. Je mag...

De hoofdinspecteur had zich heus opgewonden, hij maakte zich woedend. Bonzend kwam zijn vuist op zijn bureau neer, zodat de inktkoker een gevaarlijke beweging maakte, die niets goeds deed vermoeden voor de enkele vlekkeloos blanke velletjes papier die in de onmiddellijke omgeving rondslingerden.

— En zeggen dat je een armoezaaier een hele week mag opsluiten omdat de sukkelaar zich niet weet te verantwoorden... Een mens zou razend worden als je dat een fijntjes gaat bekijken, wat een rommel.

Bratford had zich kalmpjes in een stoel gezet en wachtte geduldig tot het onweer geweken was. Hij moest echter toch bij zich zelf denken, wat voor een prachtmens zijn overste was.

— Maar ik krijg hem wel hoor. En geld of geen geld, invloed of geen invloed, ik moet de bewijzen in handen krijgen, die ik tegen hem kan uitspelen.

Er kwamen serener winden opzetten. De hoofdinspecteur zette zich op zijn beurt neer en met een monnellach richtte hij zich weer tot Bratford.

— Stel je voor inspecteur. Een hoofding over de volle breedte van de bladen. « DE ZAAK BROOKLAND ». Een engelse Staviskeyzaak. Een schandaal zonder voorgaande. Onze Lord verstaat zich niet aan de verdwijning van zijn echtgenote. Ik wel hoor en zeer goed zelfs. Kijk die bladen in, editie van eergisteravond. In grote kapitalen geven ze daar het nieuws van de sensationele verdwijning van Patricia Hudson, mistress Brookland. En op dat moment wisten wij nog niets. Wie heeft dat bericht aan de bladen gezonden. Brookland beweert dat een journalist, die hem een interview kwam afnemen wat te voorbarig heeft gehandeld. Duidt dit niet op

een weloverlegd plan? Hij doet onnatuurlijk neerslachtig en geen van de bedienden, die een enkel woord teveel zal zeggen. Ik houd vol dat dat verdachte tekens zijn.

— Ben jij zeker, dat de ontvoering echt gebeurd is zoals de bedienden ons vertelden.

— Vermoedelijk wel. Dus rond twee uur in de namiddag is de vrouw samen met een onbekende heer in een Chrysler van het allerlaatste type vertrokken. Zij had geen reisgoed bij zich. Merkwaardig is het hoe geen enkele van de bedienden weet hoe de heer, de ontvoerder dus, in huis is gekomen. De auto reed pas voor toen de twee mensen buitenstapten.

— Dus het heeft er alle schijn naar dat het hier een liefdeshistorie betreft.

— Ja. En daarom verdenk ik de Lord. De ontvoering gebeurde voor drie dagen in de namiddag. Hij verwittigde de politie eerst eergisteravond, nadat reeds de bladen het bericht van de verdwijning gebracht hadden. Hij werpt ook de mogelijkheid op van een vacantie, waarvan zij hem niet op de hoogte bracht. Een vacantie samen met een minnaar, dus...

— Dat klopt, merkte Bratford op, als zij niet vermoord werd, begint hij en vraagt de echtscheiding aan. Hij krijgt die natuurlijk en voor hem is de zaak van de baan.

— Je begint van de werkelijkheid doordrongen te worden. Help mij nou om de bewijzen te vinden Bratford en dank zij ons, krijgt Engeland een Zaak Brookland.

HOOFDSTUK II

Raffles leert Patricia kennen

John Raffles en zijn medewerker Charles Kent hadden net de ochtendbladen doorgekeken toen James, de trouwe huisknecht en chauffeur van de gentleman-inbreker, aankondigde dat miss Patricia Hudson, — onze vrienden hadden er mekaar nooit over gesproken, doch eigenaardig was het verschijnsel, dat geen enkele van de drie Patricia aanspraken met mistress Brookland zoals het eigenlijk hoorde — dat dus miss Patricia Hudson ontwaakt was en net een lekker fris bad nam.

— Eindelijk zullen wij een en ander kunnen vernemen, dat ons zal in staat stellen definitief af te rekenen met de bende van Brookland, meende Raffles.

— Als ze ten minste wil spreken, twijfelde Charles.

— Dat zal van jou afhangen, jongeman.

— Van mij?

— Ik meen, dat jij voorlopig best geschikt bent om met de meeste kans op succes met deze vrouw te converseren. Je weet wat je doel is en ga er dan ook op af.

Ik zal het hele gesprek afhoren.

— Ik moet je zeggen, dat je mij de laatste tijd eigenaardige karweitjes geeft om op te knappen. Voor mijn part kan je in het vervolg met benden, waarin een vrouw een actieve rol speelt, zelf de zaken afhandelen.

— Vertel mij nou geen smoesjes, kerel. Denk jij nou werkelijk, dat ik niet weet dat je deze zaak met voorliefde aansteekt. Kom nou, moet je daar zoo oud voor geworden zijn om niet te durven uitkomen voor een feit, dat iedereen die je kent, ziet.

— Nou ja, jij mag dat weten; ik voel mij een beetje beroerd. Maar dat heb je aan je zelf te danken hoor. Jij hebt mij naar dat nest van Brookland gestuurd.

— Zoo erg is dat niet Charles. Ik bedoel als jij er maar voor zorgt dat je je hoofd bijhoudt. Met vrouwen moet je dubbel voorzichtig zijn.

James trad binnen.

— Miss Patricia schijnt klaar te zijn en ongeduldig te worden.

— Leidt haar beneden James en dien haar een flink maal op.

De reusachtige huisknecht verdween en Rafles maakte aanstalten om hetzelfde te doen.

— Dus zooals wij afgesproken hebben, jongen. En vergeet vooral niet mij voor te stellen als ik mocht binnentreden.

— Stik.

— Wat een keurige woordenschat heb jij? En het kan moeilijk anders of jij moet dat meisje afschrikken.

Charles bevond zich in een krekelige stemming, die hem niet toeliet de humor van zijn illustere vriend naar behoren te savoureren.

Hij vond het precies niet erg aangenaam met Patricia te moeten onderhandelen op zulk een voet als ze momenteel met haar stonden. Hij had er heel wat voor willen geven, zo Rafles, dit zaakje zelf in het reine had getrokken. Doch plicht is plicht en hij moest er door.

Welke houding hij eigenlijk moest gaan aannemen, dat wist hij nog maar altijd niet. Een allesbehalve dankbare rol moest hij spelen. Dat hij tegenover om het even wie moest komen te staan in het licht van een bedrieger dat kon hem geen lorchelen, maar tegenover haar, dat was nou eenmaal iets helemaal anders. Hij bleef als altijd de impulsieve gevoelsmens. Gewoonlijk echter kon hij een strenge scheidingslijn trekken tussen zijn sentiment en zijn beroepsbezigheden. Deze maal echter was dit niet het geval, want het kan niet ontkenen, dat hij zich door het feit, dat hij niet ongevoelig was gebleven voor de bekoorlijkheid van Patricia, zich in een gekke positie bevond.

Een zachte tik op de deur en de echtgenote van Lord Brookland werd binnengeleid. James verdween dadelijk en Charles, die nerveus was opgesprongen dacht er niet aan zich terug in zijn zetel te zetten. Patricia knipperde even met de ogen voor het verblindende elektrisch licht, dat de kamer tot in de kleinste hoekjes vulde. Dan bleef haar blik op Charles rusten. Deze kwam dichterbij naar haar toe.

— Hoe maak je het, Patricia?

Had hij zich zelf een slag om de oren kunnen geven, hij zou niet gewacht hebben, want dadelijk begreep hij dat hij iets zeer banaals had gezegd.

— Wie ben jij eigenlijk? vroeg zij.

Hij lachte dwaas en tevens een beetje

verheugd, omdat zij hem niet herkende.

— En waar ben ik?

Hij nodigde haar uit te gaan zitten en galant schoof hij een zeteltje in haar richting.

— Ik vind het heel grappig dat jij Mac Goffrey niet meer kent.

— Jij, zuchtte zij en wat er in die zucht besloten lag, kon Charles onmogelijk gissen. Doch plotseling sprong zij recht en haar ogen schoten vlammen van verontwaardiging. Waar haal jij het recht vandaan om mij zo weg te slepen, dat is reeds de tweede maal, dat je mij verraden hebt, Mac Goffrey.

— Patricia, begon hij, doch hij slaagde er niet in zijn zin te voleinden.

Zij bemerkte zijn verwarring en nam dan weer plaats.

— Is het nacht, vroeg zij.

— Het is precies half tien in de morgen.

— Maar dat licht dan?

— Je zult het ons wel willen vergeven, dat wij enkele voorzorgsmaatregelen hebben getroffen om je te verhinderen de plaats te herkennen waar wij ons bevinden.

— Schaamteloos.

— Denk er van wat je wilt; riposteerde Charles, die zich weer helemaal had hervat, maar zou je mij niet willen mededelen of je in de plaats van te kibbelen, liever een stukje onder den tand zou krijgen.

— Ik heb geen honger. Hou die rommel.

— Uitstekend, ik zal vlug de knecht belten om op te dienen.

— Je bent nog net hetzelfde... hm...

— Wat dezelfde? Zeg het maar.

— Nou..., dezelfde stoutmoedige man.

Wat ze nu zegde had ze aanvankelijk niet willen zeggen en Charles vond het amusant, de manier, waarop zij zich uit de slag wist te trekken.

— Dit is een compliment, glimlachte Charles en hij keek enigszins schalks in de ogen.

— Hoe lang heb ik geslapen, wilde zij dan weten.

Een beetje meer dan zestig uur.

— Gewoonweg schandalig.

— Zulke krachtwoorden zijn altijd betrekkelijk. Natuurlijk op de Blue Bird duurde de rust maar een goed halfuurtje, maar deze maal was het nodig voor uw gezondheid. Je had mij toch zelf verraden, dat ie de laatste dagen weinig of niets had geslapen. Ik was dus van mening, dat een

paar uurtjes rust je geen kwaad zouden doen.

— En jij noemt dat een paar uurtjes. Ik begrijp eigenlijk niet goed waarom ik met jou ben meegekomen.

— Ik neem wel aan, dat mijn persoon je niet speciaal heeft aangetrokken en dat het avontuur je gelokt heeft.

— Zwijg, beval zij, waar blijft nu dat flinke maal, dat je mij beloofd hebt.

— Ik zal nog even bellen...

Van deze vrouw ging een gevoel van zelfzekerheid uit, dat men te vergeefs bij de meeste andere vrouwen zou zoeken. Charles behield zijn kalmte en was innerlijk verheugd, dat haar houding niet meer van een uitgesproken vijandigheid getuigde.

James verscheen met een aanrechtblad en hij zette een smakelijk ontbijt klaar op het tafeltje. Sterke koffie, sandwiches, boter, hesp en kaas. Patricia liet het zich goed smaken. Er werd nauwelijks een woord gesproken ondertussen. Alleen vroeg zij na een poosje :

— Eet tenminste een appel of iets anders, dan zit ik hier niet zo alleen te kauwen, want dat verveelt mij geweldig.

Hij gaf dadelijk gevolg aan haar vraag en terwijl hij haar even opnam van tijd tot tijd, maakte hij bij zichzelf de opmerking, dat zij toch een buitengewone vrouw was. Zij had niet eens gevraagd waarom hij haar hiergebracht had.

Toen James terugkwam om af te nemen, gaf hij Charles met een oogknippering te verstaan; dat Rafles niet al te lang meer op zich zou laten wachten.

— Hoe zit dat hier met de radio. Ik ben dol op muziek.

— Graag hoor, maar je zal toch nog even geduld moeten hebben, tot mijn chef met jou kennis gemaakt heeft.

— Je chef ? Hij stelt dus blijkbaar belang in mij ?

— Of hij in jou persoon belang stelt, zou ik niet durven zeggen, antwoordde Charles smalletjes glimlachend. Maar er zijn bepaalde zaken waarover jij meer weet dan wie ook en die interesseren hem.

— Wie zijn julie eigenlijk ?

— Ik heet Charles en als je mij toestaat zal ik je mijn chef voorstellen als hij straks binnenkomt.

— Zooals je wilt.

— Patricia...

— Ja. Zij keek vragend op en zij stelde

vast, dat de jonge man, die zij als Mac Goffrey had gekend, er zonder vermoming nog veel levendiger en interessanter uitzag en ook haar maakte dit blij. Nu zij scherp toekeek herkende zij in de man toch hem die zij gekend had op de Blue Bird. Zoals hij daar nu stond deed ze haar denken aan die avond, dat hij gevochten had met Loran.

— Ben je boos op mij...

Zij moest lachen om deze vraag.

— Waarom zou ik ?

— Kijk, die zaak op de Blue Bird zit mij nog altijd een beetje dwars. Ik moest je daar in de steek laten en nou weer ben ik het geweest, die je in zekere zin heb moeten schaken.

— Nou ik moet je feliciteeren met dat leugentje over Tomson, dat was heel goed gevonden. Ik wist drommels goed dat je zat te liegen als een jood.

— En toch ben jij meegekomen.

— Natuurlijk. Ik wenste te weten met welke bende jij opereerde. Ja zoals je mij daarstraks zegde, het avontuur lokte. Kan de lord vermoeden, waar ik ben, gaf zij plotseling een andere wending aan het gesprek.

— Ik denk, dat je daar geen vrees voor moet hebben. Zowat de hele Scotland Yard is achter jou aan. Kijk hier heb je de versie van de kranten.

Hij overhandigde haar verscheidene bladen. Vlug liet zij haar ogen over de verschillende titels gaan, die als het ware een samenvatting waren van het hele geval of ten minste van de mening, die de redacteuren in hun artikels vooropzetten.

— Alles wat ik er kan van zeggen is, dat het een reuze gratis publiciteit is, lonkte ze naar Charles om te zien welke reactie dit op hem zou hebben. Doch Charles was een nuchter man en niettegenstaande het met zijn hart niet helemaal meer pluis zat, liet hij zich niet zo makkelijk van de wijs brengen. Hij reageerde dan ook niet en zij vervolgde haar redenering. Weet je wat ik deed als ik een arm meisje was. Ik zou een dergelijk geval enceneren. Als je een beetje handig bent, zie ik de politie in staat je te geloven en loopt het op een sisser uit dan hebben ze nog altijd de doofpot. Kijk, je foto komt in alle bladen en een week lang weet heel Engeland dat jij bestaat. Op die manier is er vast carrière te maken.

— Je schijnt een fantasierijk brein te bezitten, merkte Charles op. Laten wij liever bij de werkelijkheid blijven en vertel mij liever hoe alles verder verlopen is op de Blue Bird? Heeft Loran je soms nog lastig gevallen.

— Ho, de zaak is glad verlopen. Ik stond aanvankelijk wel een beetje raar te kijken en ik ben heus wel eens boos op je geweest. Doch dan herinnerde ik mij je laatste woorden en dan had ik weer pret aan de zaak. Tomson heb ik met een aanzienlijke vergoeding gesust. Die kerel denkt nog altijd van jou, dat je een gluiperd bent van eerste gehalte. Dat jij heel handig de lord hebt beetgehad en dat je voor mijn rekening werkt.

— Waarom hebt je hem dat doen geloven, Patricia?

— Ik ken mijn jongens en ik was er van overtuigd - heb je mij het niet zelf gezegd - dat wij elkaar nog zouden weerzien.

— Het doet mij genoegen, Patricia, te horen dat je niet boos op mij was.

— Het speet mij enkel geweldig, dat ik niet kon afrekenen met Brookland. In elk geval zijn naam heef t een flinke deuk gekregen in de hogere kringen. Het spreekt van zelf, dat er nog weinig van die heren, die bij hem op de Blue Bird waren nog een een tweede uitnodiging van hem zullen bevestigend antwoorden.

— Ik begrijp niet, hoe jij, naast zulk een man rustig kon je dagen slijten. Elk uur woog zwaar van de bedreiging, die over je hoofd hing.

— Wel Goffrey...

— Charles, wees hij haar terecht.

— Charles dan, ik geloof, dat jij een vrouw onderschat. Dacht jij dat de Lord mij ooit zou kunnen krijgen? Larie, ik denk er niet aan.

— Ik onderschat je niet Patricia, doch ik vrees dat jij het gevaar hebt onderschat. Een man als Brookland moet niets doen dat gerechterlijk strafbaar is om je te liquideren.

— Dat weet ik best, ik weet dat hij honderden middelen te zijner beschikking had waarop hij zich van mij kon ontlasten, maar het feit, dat hij zijn toevlucht moest nemen, tot middelen die wel degelijk gevaarlijk waren voor hem, denk aan het uitstapje naar Monté Carlo Charles, bewijst dat niet genoegzaam dat hij met die andere

manieren, waarop jij zinspeelde niet klaar kwam?

— Inderdaad Patricia ik moet hiermede instemmen.

Zij wierp de dagbladen, die zij heel die tijd in haar handen had gehouden op tafel en sloeg nonchalant de benen over elkaar.

— Heb jij sigaretten? vroeg zij dan.

— Ik houd niet van vrouwen die roken, bekende hij terwijl hij haar een sigaret presenteerde.

— En ik van een man die rookt. Wij zijn dus quite.

Haar fijn besneden mond rondde zich tot een cirkel waardoor zij speels de wolkjes blauw grijze rook liet ontsnappen, die zij in hun lange sliert, die zij gingen vormen, volgde. Charles volhardde in zijn zwijgzame houding en bij het aanschouwen van deze mooie vrouw, dacht hij er aan hoe grillig het spel van het noodlot is, dat deze vrouw had voorbestemd haar leven te slijten in een midden van misdadigers, terwijl voor haar toch zeker andere mogelijkheden weggelegd waren.

— Charles, ik denk dat het zo stilletjes aan tijd wordt, dat ik vragen stel. Mag ik bijvoorbeeld eens vernemen waarom jij mij ontvoerd hebt?

— Ik zit hier al een hele tijd op een gelegenheid te wachten om je dat mee te delen.

Dat was niet de stem van Charles, die haar op haar vraag van antwoord diende. Met een ruk keerde zij het hoofd om en zag Rafles in de deuropening staan. Een glimlach, spottend en tergend, zou je zeggen, krulde zijn lippen. Deze verschijning sloeg Patricia enkele tijd met sprakeloze verbazing. Dan wendde zij weer haar blik naar Charles, die weer een weinig zenuwachtig werd. Hij begreep zelf niet hoe het kwam, dat hij eerst een paar maal de overtollige afscheiding zijner speekselklieren moest machtig worden, vooraleer hij opstond en een aanvang ging maken met de voorstelling ceremonie.

Rafles kwam nu helemaal de kamer binnen en sloot de deur achter zich.

— John Rafles, mijn chef, stelde Charles zijn meester voor.

Patricia was reeds klaar geweest om een banale beleefdheidsformule te frazelen, doch bij het horen van die naam, was het of zij met een plotse stomheid geslagen werd en zij bracht het niet verder dan een sprakeloze handdruk.

— Gaat u zitten, miss, nodigde Rafles

haar uit, mijn vriend heeft mij reeds zoveel over u gesproken, dat ik u makkelijk uit duizenden zou hebben herkend.

Zij nam terug plaats, in dit voorbeeld gevolgd door Charles, terwijl ook Rafles een zeteltje bijschoof.

— En, vervolgde Rafles onmiddellijk, zo ik niet had gevreesd de gezellige conversatie, die julie voerden te storen, was ik reeds een tijdje vroeger binnengevallen. En, miss Patricia, zou ik u reeds eerder het antwoord gebracht hebben op de vraag die u daareven stelde.

Patricia was ondertussen bekomen van haar verwondering en nam de binnengekome aandacchtig op.

— Neen, bekende zij, ik heb nooit kunnen vermoeden, dat de grote onbekende zich met onze zaken bezig hield.

— Ja, zeker mag u nooit zijn in ons vak.

— Per slot van rekening is het nog niet zo verwonderlijk, gezien ik toch reeds genoeg over u heb horen spreken, dat ik mocht aannemen, dat u vroeg of laat toch met Brookland in botsing zou komen. Eigenlijk dom van mij, dat ik niet eerder op die gedachte, die mij zou aangespoord hebben voorzichtiger te zijn, ben gekomen. Het is wel logisch, dat u op die fortuinen afgekomen bent.

— Niet die fortuinen interesseren ons zozeer, miss. Als u ons beter kende, zou u dat zeker weten.

— Ik vind dat heus grappig, lachte zij haar hagelwitte tanden bloot. U gaat mij toch niet zeggen, dat u geen geld kan gebruiken en wie zich met Brooklands zaken bezig houdt, doet dat zeker niet om diens wijdvertakte bende met een nieuwe afdeling te komen verrijken.

— Daarmee kunnen wij het volkomen met je eens zijn, mengde Charles zich in het gesprek. Mijn chef houdt er nou eenmaal zekere principes op na, die merkkelijk afwijken van de in de gangstermiddens over het algemeen gangbare.

— Zodat ik allerm minst moet vrezen, dat u van de lord een losprijs zult eisen en zo hij edelmoedig aangelegd is, iets wat ik zeker betwijfel, mij met spoedbestelling aan zijn adres zult terugsturen.

— Daar hoeft jij alleszins niet bang voor te zijn, miss, bevestigde Rafles haar. Maar beken ons nou eens oprecht of je helemaal geen heimwee hebt naar je echtgenoot.

— Niet in het minst en als ik u vragen mag, doe mij het genoegen die geldhaai van een Brookland niet mijn echtgenoot

te noemen. Maar ik zal wel verplicht zijn terug te keren want ik kan hem het fortuin, dat hem andermaal in de schoot zal vallen als ik definitief verdwijn niet gunnen.

— Hem zal deze maal geen gelegenheid geboden worden om zulke ploertenstreek uit te halen.

— Ik hoop ten zeerste, dat u de waarheid spreekt.

— Twijfel daar geen moment aan, Patricia, haastte Charles haar gerust te stellen. En ten einde je een weinig in te leiden in de eigenaardige levensbeschouwing van onze vriend Rafles, geef ik je in overweging waarom John Rafles zich interesseerde aan de eminente lord Brookland en ook aan diens niet alledaagse vrouw...

— Charles je moet mij geen raadselen opgeven, want in raadseltjes oplossen was ik altijd een beetje achterlijk.

— Wel eenvoudig om deze gemene parasiet te ontmaskeren en zijn laaghartige practijken aan de kaak te stellen voor geheel Engeland en daarbuiten.

— Prachtig, jubelde zij haar enthousiasme uit, ik wens niets beter.

— Begrijp je nou ook waarom alle fortuinen van de Lord ons eigenlijk volkomen onberoerd laten. Wij zijn geen gansters, miss, nog veel minder misdadigers, of ten minste wij voelen dat nooit aan, dat wij het wel zouden zijn. Wij moeten nog altijd de eerste penny gappen van een arme duts. Maar wij kunnen niet dulden, dat duizende grote heren dat wel doen en ongestraft dan nog. Als ik dergelijken dief besteel, dan wordt dat geld goed besteed,

— Eigenaardige lui zijn jullie. Pardon mister Rafles, ik mag toch je zeggen niet. Ik vind dat gezelliger.

— Doet u gerust, miss.

— Accoord maar dan laat jij ook dat stijve u vallen. Maar ik begrijp niet goed hoe dat klopt met de feiten. Jullie zijn toch schatrijk of dat dan maar sprookjes, alles wat ze over jullie vertellen.

— Wij behouden slechts zoveel geld voor ons, als wij nodig hebben om onze doeleinden te bereiken en daartoe is het absoluut nodig, dat wij op grote voet leven. Want denk jij, dat je als arme luis ooit bij de rijke luizen binnen komt. Met het geld van Brookland zullen we weer een hele boel mensen gelukkig maken.

— Ja, mompelde Patricia, ja... O, wat is dat ? Dat is toch onmogelijk, riep ze

verrast uit, toen ze haar ogen op haar handen liet rusten.

— Dat is zeer goed mogelijk, antwoordde Rafles, en hij toonde haar de gouden ring nummer een.

Zij stak haar hand uit alsof zij verwachtte dat hij de kostbare ring opnieuw aan haar vinger zou schuiven.

— Zoeven droeg ik hem nog.

— Laat mij dus toe, dat ik, aangezien ik er in geslaagd ben hem ongezien en ongevoeld in mijn bezit te krijgen, hem behoud.

— Dat is totaal onmogelijk, hijgde zij meer dan ze sprak.

— Ik hoor met genoegen, dat je zijn waarde kent. Dat maakt overbodig dat wij je de zaak uitleggen. Jammer voor jou heb je hem slechts heel korten tijd kunnen dragen.

— Ik moet ie complimenteren met je handigheid, maar zal je mij nou eindelijk eens willen verklappen hoelang jullie denken mij gevangen te houden.

— Dat hangt af van de omstandigheden. Tussen haakjes wil ik je bekennen, dat jou ring onze collectie voltallig maakt.

— Dan worden jullie dus de erfgenamen van...

— Inderdaad. Maar vooralleer we de check laten tekenen, vernamen we graag van jou nog een paar kleinigheden.

— Alles wat je verlangt. Als ik Brookland kan helpen aan de kaak stellen verzwijg ik geen woord.

— Dank je, doch mag ik je er ook opmerkzaam op maken dat twij niet alleen bijzonder handig zijn, maar ook heel goed ingelicht en op de hoogte zijn van alles.

— Wat bedoel je daarmee ?

— Dat wij graag ook enige andere verklaringen zouden horen, zoals bijvoorbeeld over de dood van Dwight.

— Weten jullie... riep ze verwonderd uit.

— En nog veel meer weten wij, bevestigde Rafles. Zou je nou alvast maar niet beginnen.

HOOFDSTUK III

Brookland wordt aan de tand gevoeld

Reeds tweemaal had een heer van middelmatige leeftijd aan het huis van de grootfinancier Brookland gescheld, doch tweemaal had de huisknecht geantwoord dat zijn heer niet thuis was.

De heer in kwestie scheen die zaak echter niet erg te vertrouwen want hij bleef hardnekkig in Oxfordstreet op en neer wandelen en tot zijn genoegen bemerkte hij dat telkens hij het huis van Brookland passeerde iemand van achter de gordijnen hem beloerde. Het was dus klaar dat de huishoudenden onder één hoedje speelden met hun meester en zelfs dat zij bevelen hadden ontvangen nauwlettend gade te slaan wie in en uit trachtte te komen. Had dus een persoon, die de heer des huizes een onschuldig bezoek wilde afleggen, goed uit zijn ogen gekeken, dan had hij zeer

zeker de bedenking gemaakt, dat de alomgeeerde groot-financier er eigenaardige gewoonten op na hield. Doch Brookland zorgde er wel voor, dat zijn contra-spionage zo handig en geheimzinnig werkte, dat niemand zich tot nogtoe bedreigd had gevoeld. En moest nou toch eens een pientere kop op de ontdekking vallen, dan had de Lord altijd nog dat grote excuus ten zijne dienste dat iemand in zijn positie heel voorzichtig moest zijn en uiterst waakzaam.

De onbekende man stond op het punt voor de derde maal aan te bellen toen hij in een naderende auto de wagen meende te herkennen van de bankier.

Hij verzaakte dan ook aan zijn voorname om de bediende voor de derde maal een vergeefse en nutteloze verplaatsing af te dwingen en stapte dan ook gewoon door

alsof hij een onschuldige wandeling maakte. Hij hield de auto goed in het oog toen deze hem voorbijreed en bemerkte dat niemand anders dan de lord in de kusens leunde. Hij vroeg zich tevens af waar hij die tronie van de chauffeur, die hem niet-onbekend voorkwam, nog gezien had. Zodra hij de auto hoorde remmen keek hij om en zag hoe de lord zonder het hoofd op te richten ijlings in de hal van zijn woning verdween. De auto reed dadelijk door. Dus de lord was van plan de eerste uren niet meer uit te rijden. Het was ongeveer half drie, dus een meer dan ongewoon uur voor een man, die zo druk in de zaken zat om zich rustig naar zijn woning te begeven.

Maar ook voor die handelwijze bestond weer een zeer aanneembaar excuus; een mens die door het lot zo hardhandig getroffen wordt, en dat was thans met hem het geval, moet noodzakelijkerwijze van zijn gewone levenswijze afwijken. Zo een mens kon moeilijk anders dan gebukt gaan onder een verterende onrust entrocste-loosheid. Nochtans twijfelde de onbekende die er blijkbaar op gesteld was met de groot-financier te kunnen spreken, sterk aan de echtheid van deze opvatting.

Integendeel was de lord heimelijk erg in zijn schik en hoopte aldus van een vervelende karwei, namelijk zich te ontdoen van zijn echtgenote, verlost te zijn.

De vreemdeling stapte deze maal vastberaden op de woning toe en trok met even veel energie aan de bel.

— Is de Lord nou eindelijk thuis, vroeg hij met een verveeld air aan de knecht.

— Komt u binnen, mijnheer, nodigde hij de man uit.

Hij ging de bezoeker voor naar een soort ontvangstkamer, die helemaal in een stemmige middeleeuwse stijl gehouden was.

— Wilt u hier even wachten. Ik zal u aandienen, heeft mijnheer soms een uitnodiging.

— Laat uw meester dit zien. Hij diepte uit zijn brieven tas een naamkaartje te voorschijn en overhandigde dit aan de bediende. Heeft uw geachte meester somtijds de gewoonte zijn bezoekers lang te laten wachten, informeerde hij.

— Dat hangt er ook al van af wat hij te doen heeft, sir.

— Nou dan kun je hem alvast vertellen dat ik het hier niet erg gezellig vind in deze donkere kamer.

Het gelaat van de knecht bleef even plat uitgestreken, alsof de onbekende hem ge-

vraagd had te worden aangediend niet-tegenstaande zijn manier van optreden erg onconventioneel was. Hij boog lichtjes het hoofd en verdween. Slechts enkele minuten later verscheen hij opnieuw en meldde de bezoeker dat zijn meester hem verwachtte. De vreemdeling volgde de man door een duistere gang, liep achter hem de trap op naar de eerste verdieping.

Brookland zat achter een gebeeldhouwde mahoniehouten bureautafel. Hij las een naar het papier te oordelen, zeer zakelijke acte door of deed ten minste alsof en veinste zijn bezoeker niet gezien te hebben, voor deze vlak voor zijn tafel stond. De onbekende kuchte even droogjes en bescheiden.

— Mister Malcolm ? vroeg de Lord.

— Zoals u ziet, antwoordde de ander.

— Gaat u zitten.

Malcolm, het was natuurlijk niemand anders dan onze vriend Rafles, gaf dadelijk gehoor aan deze uitnodiging.

— Zoals ik aan uw naamkaartje heb gemerkt, komt u van New-York. Ook zonder dat naamkaartje zou ik dat gemerkt hebben. Want wij dragen hierin Engeland niet zulke zakachtige kostuums en dadelijk verraad uw harde accent dat je niet gewoon bent ons vloeiende Engels te praten.

— U praat om de zaak, Mylord. U vergeet het essentiële van het naamkaartje te citeren.

De Lord fixeerde even de man, bracht dan het naamkaartje in de hoogte als wou hij er het volle licht op laten vallen. Luidop las hij dan :

«Malcolm Josy, Prive Detective».

Enkele seconden bleef het stil op het zware tikken van de westminster klok na en het saccaderend kloppen van de ongemeen blanke hand van de Lord op het tafelblad.

— Ik zie niet dadelijk in waarom u mij per sé wilde spreken. Of hebt u soms een klient, die een kapitaal wilde beleggen ?

— Mylord, merkte Rafles ijzig op, het feit dat u mij ontvangt, bewijst dat u zekere bedoelingen hebt. Ik zal u maar vooraf verzekeren dat u mij niet met een smoesje in het riet stuurt.

— Dat is mogelijk, maar ik meen te weten dat ik u niet uitgenodigd heb hier te komen. U is hier binnengedrongen, veroorloof mij deze uitdrukking, maar ze schijnt mij in dit geval de meest passende. Ik denk dus dat umij enige uitleg verschuldigd is.

De bezoeker stond op, kraamde zoen beetje in zijn zakken en haalde dan een gouden met diamantsteentjes versierde ring boven.

— Kent u dat Lord Brookland, vroeg hij met nadruk.

De groot-financier schrok geweldig bij het zicht van dit juweel. Hij verschoot van kleur en al gaf hij zich alle mogelijke moeite om schijnbaar onverschillig te blijven, toch merkte Rafles aan de lichte trillingen van de blauwe adertjes in zijn rood opgedrongen gelaat, dat de man ten prooi was aan een geweldige emotie.

— Als u nauwkeurig wilt toekijken ging de bezoeker voort, dan zal u bemerken dat de ingevatte steentjes het nummer één vormen.

De Lord was er in gelukt zich volkomen te hervatten en hij liet de detective opmerken :

— Kijk eens hier, Mijnheer, het is niet uitgesloten dat de ring voor u een zekere waarde heeft, doch mij interesseert hij niet het minst.

— Dat mag u niet zeggen, Mylord, wedervoer Malcolm, deze ring interesseert u meer dan wie ook. Zo ik mij niet vergis droeg uw echtgenote hem bij haar geheimzinnig en misschien dramatische verdwijning.

— Hoe weet u ? riep de lord uit en een uitgesproken uitdrukking van twijfel en verbazing overtoog zijn gelaat. De meest tegenstrijdige gedachten en gevoelens moesten op dat moment door zijn brein schieten.

— Het ligt immers in de lijn van mijn beroep, zaken te weten die voor een ander onbekend zijn, antwoordde Malcolm laconisch. Welnu boezemt de zaak u nog geen belang in ?

De geldmagnaat was opgestaan en wreef met een eerder moeizaam gebaar met zijn hand over zijn voorhoofd.

— Vermoedelijk kent u dus de geschiedenis aangaande de verdwijning van mijn echtgenote.

— Ja en ook de geschiedenis verbonden aan deze ring. Ik moet u bekennen Mylord, dat mijn belangstelling voor deze zaak niet bepaald nieuw is. Ik ben bijna onmiddellijk nadat een van uw handlangers dit waardevol juweel aan de Amerikaanse staatsvijand nummer zes Lardner, heeft ontfutseld naar Londen gekomen. En zoals u ziet ben ik met de helm geboren, want

een gunstig lot bracht mij dadelijk op het spoor van een zeer charmante dame.

— Weet u wat er met haar gebeurd is ? vroeg de Lord haastig. Er parelde nog altijd enkele zweedruppels op zijn voorhoofd en zijn oogen schitterden alsof er laaiend vuur achter brandde. Hij liet zich opnieuw neer achter zijn bureau en zijn hand kwam heel dicht te liggen bij de signaalknopjes, waarvan hij zich bediende om zijn handlangers ter hulp te roepen.

— Mylord als ik u een goede raad mag geven, sprak Rafles, tracht dan niet op de knopjes te drukken. Er zijn mensen die weten waar ik mij precies op dit moment bevind. Zo zal bijvoorbeeld de Scotland Yard, indien ik niet om vier uur op mijn bureau ben, zonder dralen een hele afdeling agenten naar hier toesturen.

Deze tactiek lukte wonderwel. Brookland die niettegenstaande zijn geraffineerde en valse praktijken een lafbek was, trok zijn hand terug. Hij zat in een val. Zijn geest werkte koortsachtig aan het uitdenken van een middel om zich te kunnen losmaken uit deze situatie.

— Ik zou dat kunnen uitleggen van naaldje tot draadje, vervolgde Rafles, aldus de vraag van de Lord beantwoordende al was het dan ook met een tamelijk lange tussenpoos. Maar u zal wel begrijpen, dat ik momenteel niet veel kan verklappen om het onderzoek niet te schaden.

— U weet dus nog niet...

— O, maak je daar maar geen zorgen over, ik weet absoluut, maar momenteel is er buiten mij en mijn assistent niemand die met zekerheid haar lot kan bepalen. Niettegenstaande mijn uitstekende relaties op de Yard, heb ik daar nog aan geen enkele inspecteur zijn neus gehangen hoever de zaken eigenlijk staan.

De Lord keek zijn bezoeker verwonderd aan. Als hij nou maar eens precies wist waar de man heen wilde, dan kon hij er ook voor zorgen dat hij de voordeligste positie innam.

— En verder, vroeg hij.

— Ik kan ook mathematisch juist bepalen, welke som u in handen krijgt, zodra men u officieel het bericht brengt dat Patricia Hudson het tijdelijke met het eeuwige heeft verwisseld.

— Zegt u dan eens eindelijk wat u van mij wilt, riep de Lord ongeduldig uit, terwijl hij met een brede armzwaai uitdrukking gaf aan zijn groeiend ongeduld.

— Een ogenblik... Dank zij mijn uitstekende relaties en mijn kennis van zaken — ja, Mylord, dat mag ik zonder overdrijving zeggen — ben ik te weten gekomen op welke straffeloze, doch gemene en gluisperige manier u de bank Jenkens & Denth wil ruïneren en de tien millioen dollar, erfenis van de Amerikaanse industrieel Hammerton wilt stelen.

Brookland sprong afwezig op als door een adder gebeten. Hij zag bijna paars van opwinding.

— Zoiets laat ik niet in mijn gezicht slaan, riep hij verbolgen en buiten zichzelf van woede uit.

— Denkt u niet Mylord, antwoordde Rafles onverstoord en kalm, dat het voor u beter is dat ik de ridderlijkheid bega mijn ontdekkingen aan u persoonlijk mede te delen, in plaats van ze onmiddellijk openbaar te maken ?

De grootfinancier werd geenszins kalmer. Hij stapte heen en weer in de kamer, met de handen op de rug.

— De mensen zijn tuk op schandalen en het zou mij niet moeilijk vallen mijn redering met voldoende bewijzen te staven, opdat deze avond nog alle grote nieuwsbladen uw praktijken aan de kaak zouden stellen.

— Dat zal jij niet doen, hijgde de Lord, hoor je, dat zal jij niet doen.

— Misschien Mylord, dat hangt helemaal van uw eigen handelwijze af.

— Ik begrijp niet al te best, sprak de Lord weifelend en hij had het blijkbaar zeer moeilijk, om een aangenaam gastheer te blijven.

— Ik ben niet al te rijk, bekende Rafles met een zeemzoet gelaat. En mijn beroep biedt vele mogelijkheden.

— Wat bedoelt u ? vroeg de Lord met grote ogen.

— Wel, ik weet nogal veel, ziet u. En ik ben doorgaans op de hoogte van zekere zaken in de hogere kringen.

— Weet u, hoe men iemand noemt van uw slag ?... een afzetter. Doch in de plaats van zijn gewone verachting, klonk deze maal een hoopvolle toon in zijn stem door. Hij vleide zich reeds met de zoete hoop dat hij op een tamelijke manier, met geld, van deze man zou afkomen en dan zijn plannen ongestoord zou kunnen uitvoeren.

— Ik vraag zelden een honorarium, bekende de privé-detective, maar ik maak nog al veel gebruik van een speciaal soort chantage die mij voldoende opbrengt voor

een klein kapitaaltje in mijn ouden dag.

— Laat het ons kort maken, stelde Brookland voor, hoeveel verlangt u ?

— Ik bereken mijn honorarium aan 10 % van het fortuin van mijn slachtoffers. In dit speciaal geval, stel ik mij tevreden met... laat ons aannemen het dubbel.

— Wat een schaamteloze afperser riep de bankier uit.

— Niet meer als u bent, Mylord. En laat mij toe u te zeggen dat ik het geenszins overdreven vind. Denk even aan de erfenis, en... aan die zaak van uw echtgenote.

— Akkoord, stemde Brookland in. Ik mag dus aannemen dat de Scotland Yard niet op de hoogte is van uw drijfverijen.

— Spreekt van zelf, Mylord. Maar het valt nog te bezien of ze daar, al uw invloed ten spijt, geloof zouden hechten aan uw woorden, als u een klacht wenst neer te leggen tegen mij.

— Dan onderschat jij mijn invloed, Sir.

— Ik heb nog andere pijlen in mijn boog, Mylord, ik kan u nog meer overtuigende bewijzen voorleggen.

— Ik heb toch toegestemd, haastte de grootfinancier te zeggen. Ik deed enkel een vaststelling, maar ik stel van mijn kant óók voorwaarden.

— En die zijn ?

— Dat u mij al de bewijzen zal voorleggen en overhandigen op het moment dat u percent ontvangt. Daarenboven wens ik onmiddellijk op de hoogte gesteld te worden over de feiten die u bekend zijn betreffende de verdwijning van mijn echtgenote.

— Hoe, hoe, merkte Rafles spottend op ; u schijnt tamelijk voortvarend te zijn. Mag ik u beleefd, maar dringend verzoeken niet te vergeten dat ik het ben, die de troeven in handen houd. In het parlement gaat het net zo, de partij die de meeste mannetjes in de zetels gehaald heeft, voert het hoogste woord en in de financiewereld, die u zeer goed moet kennen, laten de grote bonzen de kleinere figuranten nooit de gelegenheid zich te doen gelden. Vind u het dan zo onlogisch dat ik van mijn overwicht gebruik maak u de les te spellen.

— Weetu dat u een heel gevaarlijk spel speelt.

— De draagwijdte van mijn optreden ontgaat mij niet in het minst. Ik ken al te goed uw verleden, Mylord en ken al te goed uw toekomstplannen om mij niet te realiseren dat u praktisch geen scrupules

te overwinnen hebt om mij als een hond af te maken. Maar u zal dat niet doen Mylord. U weet bliksemgoed dat zo iets uw ondergang zou betekenen. Nou, gaat het of gaat het niet? Lord Brookland keek nadenkend voor zich uit. Hij pogde de toestand te overschouwen, doch voorlopig was de verwarring in zijn geest nog zo groot dat hij zich niet in een bepaalde richting kon concentreren. Hij bedacht, dat het wellicht wel het beste was, als hij er in slaagde tijd te winnen en hij besloot tenslotte zijn houding op deze beslissing af te stemmen.

— Ik ben bereid op uw voorstellen volkomen in te gaan, sprak hij langzaam, doch ik kan geen afstand doen van de voorwaarden die ik zoeven stelde.

— Uitstekend en om u te bewijzen dat ik het niet zo kwaad bedoel, merkte Rafles op geef ik hier de verzekering, dat ik geen cent zal opstrijken vooraleer de hele affaire goed en wel van de baan is.

— O, ik wil u wel een voorschot geven, stelde de lord voor.

— Onnodig, ik weet wel dat u mij toch niet zult ontsnappen, verzekerde hem de bezoeker. Wat wenst u te vernemen omtrent uw echtgenote?

De geldmagnaat verschoot opnieuw van kleur door de plotse, onverwachte vraag. Hij aarzelde enige tijd vooraleer hij uitsprak, wat hem op het hart lag. Dan plotseling vroeg hij :

— Is ze dood?

— Het hele antwoord ligt in deze ring, antwoordde Rafles. Ik heb hem gister avond gevonden te Southend, aan de rotsen, niet ver van de zee af.

— U kent de omstandigheden, vermoed ik, wie zijn de daders Sir?

— Mylord, sprak Rafles, zie hier een mededeling die ik graag in de ochtendeditie van alle bladen zou zien staan.

Hij overhandigde de lord een blad papier. En hij ging voort :

— U kan nog vanavond de Yard opbellen en ze over de ring spreken, u uit het vermoeden van moord en zorgt ervoor...

— Maar de ring. U zou hem tenminste als een bewijs in mijn handen moeten geven. Met smoesjes kom ik bij de politie niet klaar.

— Dat komt in orde, Mylord. U heeft hem niet nodig. Doe wat ik u beveel en binnen enkele dagen leeft u opnieuw gerust en... zo rijk als nooit voorheen.

— Zal ik u uit laten leiden, vroeg de Lord die er zwaarmoedig uitzag.

— Onnodig, ik vind de weg wel. En als ik u een raad mag geven Mylord, zwijg dan over mij. De volgende maal breng ik u wat anders.

— Voor wanneer? wenste Brookland te weten.

— O, als het mij best past, antwoordde Rafles en verdween zonder meer, uit de kamer.

HOOFDSTUK IV

Een Verrassing die geen Verrassing is

Van het huis van Lord Brookland waar de grote onbekende met succes zijn missie had uitgevoerd, begaf Rafles zich rechtstreeks naar de gebouwen van Scotland Yard, waar hij, in overeenstemming met zijn agenda, een onderhoud moest hebben met de intelligente hoofdinspecteur Parker, die water en bloed zweette om het mysterie van Patricia Hudson te kunnen

oplossen.

De hoofdinspecteur zwoegde uur aan uur, dag aan dag om een degelijke en bezwarende documentatie tegen Brookland te kunnen vinden. Hij had zich iets ten doel gesteld en hij zou en moest dat tot een goed einde brengen. Het vervelendste van de gehele situatie was dat hij niets

vond, tenzij enkele bezwarende omstandigheden, maar een vaststaand document, dat op klare en ondubbelzinnige wijze feiten aan het licht bracht, kreeg hij maar niet in zijn hand.

Het enige, desniettemin waardevolle resultaat van zijn geduldig zoeken alsmede van dat van zijn inspecteur Bratford, die ditmaal even geestdriftig van de partij was, was dat de hoofdinspecteur een massa omstandigheden aan het licht bracht, die hem in zijn mening staaften. Hij kon aldus een verband leggen tussen verscheidene zaken. Het feit echter dat hij met de beste wil van de wereld er niet mocht in lukken de nodige documenten in zijn bezit te krijgen, zat hem vooral dwars. En precies deze stukken had hij nodig om zijn plan ten uitvoer te kunnen brengen.

Hij was net verdiept in de studie van dat plezierreisje van de Lord naar Monte Carlo, waarbij verschillende vooraanstaande figuren uit de Engelse hoge wereld uitgeschud werden in volle zee — onze lezers zullen zich herinneren, dat deze geschiedenis beschreven wordt in nummer 3 van onze reeks — als een der agenten, een zekere mister Malcolm aandiende.

De hoofdinspecteur verzocht de agent de Amerikaanse detective zonder dralen binnen te leiden, want een voorgevoel zegde hem, dat deze bezoeker hem grote zaken te vertellen had. Alleen reeds het feit, dat die Amerikaan hier in Londen bij de Yard opdook bewees, dat hij een grote zaak in handen had.

— Gaat u zitten, collega, nodigde Parker de binnentredende Malcolm uit.

— Ik zal je al maar dadelijk mijn geloofsbriefjes overhandigen, hoofdinspecteur, wij Amerikanen houden niet van veel plichtplegingen. En daarenboven is de zaak waarvoor ik naar hier gekomen ben, van zulk een groot belang, dat ik liefst van de aanvang af elke zweem van wantrouwen tussen ons van de baan help. Ik zal je zo mijn papieren geven...

Hij maakte aanstalten om zijn jas los te knopen en deed een beweging in de richting van zijn borstzak, doch hoofdinspecteur Parker wilde met het oog op de dingen, die deze man hem zeker kwam vertellen, precies geen zweem van wantrouwen bij hem doen ontstaan. Hij weerde dan ook heel voorkomend af :

— Laat u maar zo, collega daarvoor rest ons nog tijd genoeg. En als de zaak waarvoor jij gekomen bent, zo belangrijk

is...

— Je zal zelf al direct een oordeel kunnen vellen over de belangrijkheid.

Rafles ging in zijn zak en naalde net als bij Brookland de ring te voorschijn. Het was het vervalste exemplaar van nummer één, dat hij bij Lardner had gevonden. Hij draaide de ring zodanig, dat Parker zich geen moeite moest getroosten om het nummer te lezen.

— Heb jij al iets gehoord van dergelijke ring, hoofdinspecteur ?

— Zeker, ik meen dat hij deel uitmaakt van de reeks, die in haar geheel recht geeft op de erfenis van...

— Juist, een affaire van tien miljoen dollar. Ik meen te mogen veronderstellen dat je al last gehad hebt met de lui, die deze fortuin wilden bemachtigen.

— Zou ik denken.

— Wat mij in de hele zaak momenteel het meest tot nadenken stemt is het feit, dat de verdwenen echtgenote van Lord Brookland deze ring droeg bij haar verdwijning.

— Man, begrijp je goed de draagwijdte van die verklaring, je brengt ons meteen op het spoor van de misdadigers, riep de hoofdinspecteur enthousiast uit.

— Zal ik je eens wat zeggen ? Deze ring werd voor twee weken te New York gestolen. Je kent dus zijn waarde en je zal dan ook niet verwonderd opkijken als je verneemt, dat nooit een dergelijke diefstal gesignaleerd werd aan de politie. Ik heb in opdracht van de eigenaar van de ring de dief geschaduwd. En zo ben ik hier in een berucht bandietenest terecht gekomen.

— En Patricia Hudson droeg de gestolen ring, zeg je ? Mens, dat is een geluksdag geworden voor ons. Je komt als door de hemel gezonden.

— Hoofdinspecteur merkte Rafles schijnbaar verheugd op, ik had mij aan een minder geestdriftige ontvangst verwacht. Ik had gevreesd, dat je zou twijfelen aan...

— Nou, dat kan ik eigenlijk wel begrijpen, doch gelukkiglijk ben ik een beetje op de hoogte van de zaken. Hemel wat zullen die lui opkijken.

Hij had enige minuten nodig om over zijn geestdrift en zijn enthousiasme heen te komen.

— Kan je mij zeggen, wie de dief was ?

— Ik moet je eerlijk zeggen of ik mijn confidenties tot daar mag doordrijven je mag niet vergeten, dat ik slechts in op-

dracht werk. Je weet wat aan de ring in kwestie verbonden is en mijn opdrachtgever... Maar vervolgde hij, toen hij de ontgoocheling bemerkte, die als een donkere wolk over het verheugd gelaat van Parker schoof, maar, ging hij dus voort, wanneer het belang van het onderzoek in de zaak van de echtgenote van lord Brookland het eist ben ik wel bereid je een tip te geven, die je ook reeds een heel eind zal vooruit helpen.

— Jij bent een patente kerel, deed Parker weer even vergencegd.

— Doch... hoofdinspecteur, als er van de zaak ooit iets uitlekt en terechtkomt doe je altijd of niemand anders dan hoofdinspecteur Parker dat heeft ontdekt.

— Daar mag je gerust in zijn.

Rafles stond even recht en wandelde een paar passen over en weer door het bureau en scheen over iets na te denken. Dan ging hij weer zitten en deed de inspecteur verder kond van zijn ontdekkingen en bevindingen.

— Een zekere Loran is voor dat zaakje de plas overgestoken en het resultaat was...

— Zie je wel, ik heb het geweten, ik heb het gedacht.

— Hoe wist jij ? deed Rafles schijnbaar heel nieuwsgierig.

— Hoe, wat ik wist ? Wel dat die Brookland, Lord Brookland een fameuse schurk is. Alleen heb ik geen bewijzen, sir.

— Nu ook niet, merkte Rafles nuchter op.

— Neen, daar heb je gelijk in, maar nu heb ik tenminste de zekerheid, dat hetgeen ik vermoedde juist is. Nou heb ik ten minste een spoor. Weet jij wie die Loran eigenlijk is ? Een boef, die verduiveld handig was in geld- en diamantsmokkel, maar die reeds enkele jaren, zogezegd uit Londen verdwenen is, omdat hem daar de grond te warm onder de voeten werd. Wij dachten dat hij ergens in Zuid Amerika zat. Maar hij werkt dus nog altijd voor Brookland. Keurig, Malcolm, keurig !

— Het komt er nou op aan hem te vinden. Jammer genoeg ben ik sedert een paar dagen zijn spoor kwijt.

Al bracht deze laatste bemerking zijn geestdrift een zekere domper op, toch vermocht zij niet het enthousiasme van Parker geheel te doven, want hij had die morgen, dat hij piekerend, over het geval dat even duister bleef, naar zijn bureau stapte,

niet durven dromen, dat iemand hem diezelfde dag op zulk een ernstig spoor zou helpen.

— En de ring waar heb je die gevonden ?

— Te Southend op de rotsen niet ver van de zee.

— Moord dus...

— Dat kunnen wij veronderstellen. Doch bewezen is er nog niets. En er zal wellicht nooit iets bewezen worden, hoofdinspecteur.

— Dat zou ik nog niet zo direct durven zeggen, collega.

— Nou, sprak Rafles bedaard, dat is zo een idee van me. Ik heb die schurken al lang doorzien en de wijze waarop de hele klik haar activiteit ontplooit is niet van aard een speurder veel moed te geven om iets te kunnen bewijzen.

Parker maakte een afwerend gebaar met de handen als wilde hij te kennen geven, dat voor de Scotland Yard geen enkele zaak te ingewikkeld of te geheimzinnig kon zijn.

— Maar ik geef de hele zaak thans in jouw handen, verklaarde Rafles, ik wil in een vreemd land en bovendien in een zaak, die mij rechtstreeks niet aangaat enige risico lopen. Ik druk er dus nogmaals op, dat ik van jou het strikste stilzwijgen verwacht over mijn mededelingen. Ik verzaak niet aan het onderzoek maar je begrijpt...

— Ik begrijp je volkomen... Geen excuus collega. Ik ben je heel dankbaar voor je kostbare hulp. Het stond je vrij eenvoudig weg te blijven en ons te laten voortploeteren in de hopeloze duisternis, die deze zaak omhulde. Dat je dit niet hebt gedaan strekt je tot eer. Wat denk jij dat er nou zou moeten gedaan worden. Ik stel je raad op prijs, te meer daar je de haaien, die wij trachten te vangen, blijkbaar ook kent.

— Voor je zo hard van stapel loopt, zou ik je willen vragen nog even te willen luisteren naar wat ik verder nog heb ervaren.

— Graag.

De hoofdinspecteur grabbelde in zijn bureau, waarin blijkbaar niet al te veel orde heerste, want het duurde een poosje voor hij een sigarenkistje bovenhaalde. Over zijn bureau gebogen bood hij met een gastvrij gebaar Rafles een sigaar aan.

— Een sigaartje, collega ?

— Lust ik wel.

De beide mannen prepareerden stilzwijgend hun Corona en niet vooraleer Parker Rafles vuur had geboden, verbrak deze laatste opnieuw de stilte met een van typisch laconische uitlatingen.

— En zeggen, hoofdinspecteur dat deze ring vals is.

— Wat zeg je, vals ? Patricia Hudson droeg valse juwelen ?

— Alleen deze ring was een valse, wat niet wegneemt, dat zij zowel als Brookland in de goede mening waren dat het juweel echt was.

— Maar dan hebben jullie achter een vals juweel aangezetten. Wist je dat ? Maar dan is je opdrachtgever een idioot.

— Toch niet, hoofdinspecteur. Aldus ben ik op het spoor gekomen van de andere ringen. En dat was het eigenlijke doel mijner mijner missie...

Rafles haalde diep adem en sloeg met een zeker genoegen de hoofdinspecteur gade, die door de laatste verklaringen weer een weinig uit zijn evenwicht geraakt was.

— Ik kom zopas van Lord Brookland, bekende hij, het is niet onmogelijk dat hij je vanavond belt om je een onthulling te doen, namelijk deze, dat de ring van zijn echtgenote gevonden werd.

— Zal je hem de ring straks terugbezorgen ? vroeg Parker verwonderd. Hij begreep de zaak nog niet helemaal.

— Natuurlijk niet, hij blijft hier veilig op je bureau...

— Maar hoe gaat de Lord dan...

— Hoe hij je dat zal mededelen, dat weet ik ook nog niet. Ik ben slechts benieuwd, welke verklaring hij zal vinden. Ik heb hem verplicht...

Verder sprak hij niet, want het schaapachtig, verbaasde gezicht van Parker, die zijn verwondering over het feit, dat die man hier tegenover hem zat zegde, dat hij de Lord verplicht had, ja zo was het « verplicht », niet onder stoelen of banken stak, dreef hem een lach in de mond.

— Hoofdinspecteur Parker ik weet een hele boel zaken over de Lord, meer dan hem lief is, moet je weten. En ik bezit de bewijzen. Ik heb dan mijn toevlucht genomen tot chantage. Ik weet het wel, weerde hij haastig af, toen hij Parker afkeurend het hoofd zag schudden, wettelijk is dat eigenlijk niet toegelaten. Maar daar zal geen haan over kraaien.

— En als hij niet komt ? vroeg Parker twijfelend.

— Dan ga jij naar hem toe. Maar maak je er maar geen zorg, hij komt beslist en dan krijg je de kans, hoofdinspecteur.

— Maar de bewijzen, altijd de bewijzen...

— Tracht je voorlopig zelf te vinden. Een voorbereid man is er twee waard. Je dient hier enkel maar een weinig drukking uit te oefenen, en diplomatisch te werk te gaan, en aan de andere kant te doen alsof je hem volkomen vertrouwt.

— Ik begrijp collega. Ik zwijg natuurlijk als een graf over je chantage. Want de mogelijkheden, die jij ons hebt geboden zijn dat stilzwijgen overwaard.

— Okee, zegde Rafles terwijl hij opstond en de hoofdinspecteur de hand drukte. Tot een volgende maal, misschien breng ik dan meteen wel de bewijzen mee. Maar doe mij het genoegen, deze mededeling te laten verschijnen in de avondbladen.

HOOFDSTUK IV

Een welkome Vraag en een zeker Besluit

Toen de gentleman-inbreker die avond rond zeven uur thuiskwam, wierp hij nonchalant de Daily Express op het tafeltje waarrond Patricia en Charles blijkbaar een geanimeerd gesprek voerden. De vrouw greep dadelijk naar de krant als verwachtte zij dat deze de oplossing zou brengen van de raadselen waarvoor zij zich momenteel gesteld zag.

Raffles sloeg haar aandachtig gade, terwijl hij stilzwijgend zijn overjas uittrok en over een stoel hing. Charles keek vragend op toen hij een merkbare verwisseling van de gelaatskleur van Patricia in het oog kreeg. Hij keek even op naar de grote onbekende, doch onmiddellijk keerde hij zijn blik weer naar Patricia en trachtte te doorgronden wat in haar omgeving.

Deze laatste las met stijgende verbazing de beruchte mededeling van de avondbladen :

« IS PATRICIA HUDSON VERMOORD ?

Naar een zegsman van het hoofdbureau van Scotland Yard heeft medegedeeld, wordt in deze kringen de hypothese vooruitgezet, dat Patricia Hudson, de echtgenote van Brookland onder tragische omstandigheden om het leven zou zijn gekomen. Onze lezers zijn voldoende op de hoogte van het feit, onder welke pijnlijke omstandigheden mistress Brookland werd ontvoerd. In bevoegde kringen koestert men weinig hoop de verdwenen vrouw nog levend terug te vinden. De detectives zijn er in geslaagd een spoor te volgen, dat hen tot in de onmiddellijke nabijheid van de zee bracht. Een gouden ring met ingevatte diamantjes, welke het slachtoffer steeds droeg werd op de strandrotsen weergevonden. De ring werd aan de zwaar beproefde Lord Brookland getoond, die het kleinood als dusdanig herkende. Scotland Yard weigert echter met het oog op het verder onderzoek nadere, bijzonderheden te verstrekken. Wij denken nochtans aan de geheimhouding, welke de bevoegde instanties

in acht nemen geen afbreuk te doen, wanneer wij verklaren, dat wij ongetwijfeld de sleutel in handen hebben van dit geheimzinnig geval.

De thesis welke voorlopig, zolang geen andere gegevens opduiken om het onderzoek in een andere richting te sturen, is deze van moord, waarbij de daders zich van het lijk zouden hebben afgemaakt door het in zee te werpen. Een andere mogelijkheid is nog deze, dat Patricia Hudson over zee ontvoerd werd. Om verschillende redenen echter zijn wij meer geneigd eerste veronderstelling als de juiste te aanvaarden.

Wij kunnen ten slotte slechts de hoop uitspreken dat de daders spoedig gevat worden. Onze speciale reporter zal onze lezers op de hoogte houden van het verder verloop van deze zaak, die alleen reeds om de eminente persoonlijkheden, die er het slachtoffer in zijn, de belangstelling gaande maakt van Engeland en tevens van een groot deel van de beschaafde wereld. »

De vrouw, die volgens dit artikel zulk een tragisch lot had ondergaan, keek bij de lezing verwonderd naar Raffles op. Deze glimlachte. Zij sloeg weer dadelijk de ogen neer en reikte de krant over aan Charles, die op zijn beurt het artikel doorlas en daarna even verwonderd als Patricia zijn chef aankeek.

— Weet jij daar iets van af ?

— Wat ben jij eigenlijk met mij van plan, wilde Patricia weten.

— Jij stelt mij eigenlijk een verstandige vraag, maar als je de krant aandachtig hebt gelezen, zal je merken, dat ze overbodig was.

— Ik begrijp toch niet goed waar je naartoe wil, merkte Charles op.

— Heus niet ? deed Raffles heel verwonderd en hij schoof een zeteltje dichterbij. Hij scheen in het geheel niet gehaast om

enige opheldering te geven.

— Waarom denken jullie, heb ik de politie om de tuin geleid.

— Omdat dat nou eenmaal in de lijn van je gewoonten ligt, waagde Patricia een antwoord, aan de steekhoudendheid van hetwelk zij zelf twijfelde. Maar het kan ook net zo goed alleen voor je genoeg zijn geweest.

— Het is ditmaal nog al klaar zou ik menen, dat ik deze stap gezet heb, nadat ik wel overwogen had of hij wel volkomen paste in de systematiek mijner plannen.

— Mag ik je vragen een beetje duidelijker te zijn, sprak Charles ongeduldig.

— Patricia, ja kijk miss, sprak Rafles zich tot de vrouw wendend en dus schijnbaar Charles en zijn vraag negerend. ik heb het altijd naar gevonden op al te familiäre voet te komen met de gevaarlijke sexe, doch gezien ik moest vaststellen, dat Charles je blijkbaar best kan verdragen, heb ik dan maar toegegeven en heb je ook niet langer behandeld, alsof je een vreemde was. Dus Patricia ik wou je doen opmerken, dat wij je hier geenszins gevangen houden en dat het je vrij staat hier te blijven of elders te gaan.

— Hoe menen jullie dat ?

— Wel ja, je bent dus vrij... echter op één voorwaarde, dat je accoord gaat met mijn plan, iets waaraan ik trouwens niet twijfel.

— Zou je dan niet eerst even willen verklaren...

— Luister, Patricia, ik stel je voor je bij ons aan te sluiten. Met andere woorden wil jij onze medewerkster worden.

Was de bliksem in de kamer geslagen, Charles zou niet meer verbaasd hebben kunnen opkijken. Hoe had hij het nou met Rafles. Wilde die een vrouwelijke persoon als medewerkster aanwerven. Wie zou dat ooit hebben durven dromen ! Patricia van haar kant was niet minder verrast dan Charles, doch zij twijfelde er nog aan of het Rafles wel ernst was met dit aanbod.

— Meen je dat echt ? vroeg zij aarzelend.

— Ik ben geen humorist, zeker niet in dergelijke zaken. Nou wat denk je er over ?

Charles keek haar in het gelaat, doch zij wendde geen blik van de gentleman-inbreker af.

Het bleef een wijle stil, een stilte vol gespannen aandacht. Drie mensen met drie verschillende gedachten, drie mensen die elk voor zich over een zaak nadachten en twee mensen, die afwachtten. Het drietal zat onder de kroonluchter die zijn blakend licht over drie lichtjes gebogen hoofden wierp.

Eindelijk keek Patricia weer op, keek eerst even naar Charles en het was of in haar ogen een zacht licht vonkte, dan stond zij recht en een beetje plechtstatig reikte zij Rafles, die ondertussen, net als Charles opgestaan was, haar hand en sprak :

— Accoord ! Ik geef je mijn woord.

Daarna drukte zij ook Charles de hand en als hadden ze alle drie op een teken gewacht gingen zij weer zitten.

— Je plaats was aan deze kant van de barricade, Patricia, dat heb ik dadelijk ingezien, zegde Rafles. Je weet nu, wat ik in de zin had en nou zal dat krantenartikeltje je heel wat meer zeggen.

— Gossies, ja dat is natuurlijk... natuurlijk begrijpen wij de zaak.

Charles moest op een of andere manier zijn enthousiasme luchten en hij deed het dan ook maar op die manier, omdat hij al verduiveld lang op een gelegenheid zat te wachten. In zijn ijver om toch maar die innerlijke spanning en zijn oprechte emotie kwijt te raken, wijdde hij verder uit.

— Je wil doen voorkomen alsof Patricia van het toneel der levenden verdwenen is. Haar lijk ligt in de zee en zal nooit aanspoelen. Niemand kan ooit de dader, die er niet was, ontmaskeren en niemand mag haar ook terugvinden.

Zij wordt uit de bevolkingsregisters geschrapt en begint met ons een nieuw leven.

— Zodus Patricia vervolgde Rafles het gesprek, onze vriend heeft je een breedvoerige uiteenzetting gegeven van wat ik je had willen zeggen. Wij konden dat alles in details gaan uitwerken, daar praten wij later nog wel eens over.

— Heb je al een vast plan ? vroeg Patricia nieuwsgierig.

— Als hij er geen had was hij John

Rafles niet, loofde Charles zijn chef, maar onderbrak hij eensklaps zich zelf en hij nam de krant van het tafeltje. Hoe komen ze er bij Lord Brookland als getuige op te roepen. Heb jij hem die vuile toer gespeeld?

— En die ring, wilde Pacitria weten, je hebt hem toch zeker niet cadeau gedaan aan die lui van de Yard.

— De ring, waarmede ik gewerkt heb was een valse. En Brookland. Wel ik heb die illustere patriot een zeer vriendschappelijk bezoek gebracht.

— Ik kan niet ontkennen, dat je heel actief geweest bent maar waarom doe jij toch altijd zo vreselijk geheimzinnig, wedervoer Charles, die reeds herhaaldelijk zich een beetje geërgerd voelde over de geheimzinnige manier van handelen van zijn chef.

— Ik dacht dat je het heel prettig zou hebben gevonden een paar uurtjes door te brengen in aangenaam en prettig gezelschap, maar ik moet spijtig genoeg vaststellen, dat je er een beetje door in de war geraakt bent. In het vervolg zal ik dus het geheimzinnig werk aan jou overlaten en zal ik voor mij zelf de gezellige uurtjes voorbehouden.

Die zat. En goed ook, want Charles werd rood, en de aanwezigheid van Patricia werkte accentuerend op de rode kleur van zijn gelaat.

Patricia redde hem echter uit zijn netelige positie door Rafles een zeer zakelijke vraag te stellen.

— Wil je ons dan even vertellen hoe je het zaakje hebt opgeklaard.

Rafles gaf dadelijk gevolg aan deze vraag en bracht een getrouw verslag uit van zijn onderhoud met Brookland evenals van zijn gesprek met Parker.

— En wat denk je nou verder te doen, wilde Patricia nog weten.

— Ons allereerste werk zal zijn, de brandkast van je achtbare echtgenoot, Lord Brookland, te inspecteren. Ik wil hem alle illusies ontnemen nopens het mogelijke bedrag, dat hij door jou verdwijning hoopt te bemachtigen. Als hij momenteel niet juist op de rooster gelegd wordt door Parker, dan denk ik vast dat hij zich bezig

houdt met het zeer aangenaam tijdverdrijf van cijfers optellen, om te zien hoeveel rijker hij zal worden.

— Als hij niet van schrik en angst ligt te beven in zijn bed, wedervoer Patricia want ik ken Brookland. Jij met je chantage hebt hem de schrik op het lijf gejaagd.

— Zo, dat had je reeds vroeger kunnen inzien, dat hij een vuige lafaard is, wees Rafles haar terecht. Je kent hem toch reeds lang genoeg.

— Je bent soms hard John, meende zij.

— William verbeterde haar Charles.

— Neen zei ze koppig, ik zal hem altijd John blijven noemen. Waar hebben jullie die gekheid in het hoofd gehaald hem William te noemen.

— Gewoonte, legde Charles uit, en daar zal ook jij niets aan veranderen.

— Zullen wij nog zien, hield zij stand.

— Hou nou op met dat gezeur, mengde Rafles zich in deze korte woordenwisseling. John of William mij is het om het even. Maar je ontwijkt mijn vraag, Patricia.

— Neen, ik ontwijk die niet. Ik durf er voor uit komen. Ik had mijn redenen om hem te huwen. Ik beken, dat mijn heerszucht mij verblindde en dat ik door hem tot mijn doel wilde geraken.

— En hij mocht dat duifje maar al te graag, spotte Rafles.

— Wij hebben nooit een echtelijk leven geleid, John. Wij gingen met elkaar kameradschappelijk om, maar dat was ook alles. Ik haatte deze lammeling van het ogenblik, dat ik hem kende. Ik beken dat ik mij wat misrekend heb, want ik moest weldra ondervinden, dat Brookland mij in zijn klauwen hield.

— Zijn rijk is nu weldra uit, zei Rafles nadenkend.

— De mensen zijn tuk op schandalen. Ze zullen er een krijgen, en een van formaat. Was je niet dood en vermoord, ze kwamen je millioenen presenteren voor je mémoires, dacht Charles luidop.

— Patricia, eerst nog moet ik je op het hart drukken, dat je moet afzien van je machtdromen, als je bij ons wil blijven.

— Och, bekende zij, wij zijn allen egoïsten ieder op zijn manier, en die bevlieging van heerszucht was er een van zeer voorbijgaande aard, je kan zo op die leeftijd van die dromen hebben, waarin je je een massa zaken voorstelt, die je absoluut zou moeten krijgen en bereiken. En eens dat het werkelijke leven op je toetreedt gaan al die dromen op in de mist, die over je jeugdjaren heeft gehangen. Ik ben nou tot het besef gekomen, dat ik niet op mijn plaats was daar. Charles heeft in mij dat bewustzijn eigenlijk voor goed vaste vorm gegeven. En het avontuur lokt mij.

— Heb je dat reeds bepaald goed met jezelf uitgemaakt.

— Heus. Luister hier John, ik weet dat jij mij nooit zou gevraagd hebben je medewerkster te worden als je me niet kende, waarom vraag je me dan zulke dingen.

— Dat is waar, bekende hij, indien ik niet zeker was geweest van jou, dan had ik je nooit gevraagd. Waar het mij eigenlijk om te doen was, Patricia, is het volgende. Vergeet niet dat het geld, dat wij, dus jij samen met ons, in onze gezamenlijk doorleefde avonturen zullen bemachtigen, nooit een persoonlijke eigendom wordt. Zoals wij je van morgen reeds hebben gezegd, gebruiken wij het geld, dat wij ergens weghalen, waar het allerm minst thuishoort voor goede doeleinden.

— Ik ben volledig accoord met je voorstel.

— Natuurlijk krijg jij altijd genoeg fondsen te uwer beschikking, dat je toelaat een bestaan te voeren, dat in het raam van je standing als medewerkster van ons past.

— Ik kan deze geruststelling best missen, merkte zij lachend op. Ik weet best dat je mij niet zal laten verhongeren.

— Ten ware je het voorbeeld van die bliksemse O'Connor moest volgen, wierp Charles er tussen.

— O'Conner, wie was dat ? vroeg ze.

— Een kerel, die voor ons werkte in Australië en die daar een leventje leidde als een Moorser radjah in de Middeleeuwen. En dan moesten wij tot de ontdekking komen, dat hij niet alleen onze goede naam in discrediet stelde doch zelfs ons aan de politie meende te verkopen voor dertig zilverlingen. Daar hebben wij natuurlijk een stokje voor gestoken.

— Heb je hem ?... Zij maakte een veelbetekende draaiende beweging met haar handen.

Doen wij nooit, maar hij deed hetzelfde.

— Charles hou op met die nonsens. Je moet leren je verbeelding een beetje in toom te houden. En zich tot Patricia wendend vervolgde hij. Je moet hem dat vergeven, hij mankeert soms iets aan het hoofd. Maar, zouden wij niet veel verstandiger doen, als wij enige aandacht gingen besteden aan ons voorgenomen nachtelijk bezoek aan lord Brookland.

— Gaat dat zaakje reeds deze nacht door ? vroeg Charles.

— Ben ik van de partij ? was Patricia heel benieuwd.

— Waarom niet. Deze operatie beschouwen wij dan als je vuurdoop. Je gaat mee, maar niet als Patricia Hudson natuurlijk. Jij bent vermoord !

HOOFDSTUK V

De Inbraak bij Lord Brookland

Zwaar en eenzaam deinde de slag van de grote klok doorheen de galmgaten en galmde traag na over de slapende stad. Eén uur.

Een auto stopte aan de hoek van Oxfordstreet. Langs weerszijden werd het portier opgestoken en drie personen kropen uit de wagen. Twee mannen en een vrouw. James zette de wagen aan. Hij zou rond twee uur aan het huis van Lord Brookland voorrijden zoals afgesproken.

Raffles had voor deze operatie geen troebelen voorzien, doch voor alle zekerheid had hij met James een teken afgesproken, waarbij deze, moest het weerklinken, onverwijld moest in actie treden.

De straat lag omzeggens geheel verlaten. Af en toe een taxi of een auto die voorbijnorde. Het was of een lichte mist tussen de huizen hing. De hemel was zwaar bewolkt en geen enkele ster pinkelde aan het uitspansel, ook de maan schitterde door haar afwezigheid. De drie vrienden spraken heel weinig en de patrouillerende agent kon geen graten vinden in de late wandelaars.

Dichtbij de woning in kwestie gekomen concentreerden de vrienden al hun aandacht op de operatie, die thans een aanvang moest nemen. Nauwlettend gluurden ze alle drie naar het huis. De luiken waren gesloten en schijnbaar bewoog er zich niets of niemand in het huis. Ook op de eerste verdieping waren alle vensters zorgvuldig gesloten. En net dit zorgvuldig afsluiten van de ramen, wekte in Patricia de gedachte, dat Brookland zich in bespreking bevond met Loran en dat de financier zich dus vermoedelijk in zijn bureau bevond.

Zoals afgesproken opende Patricia de voordeur, terwijl de twee mannen, de ene aan de overzijde de andere in de onmiddellijke nabijheid, al hun zintuigen tot het uiterste inspanden om enige reactie in de woning waar te nemen. Doch niet het minste gerucht werd hoorbaar, noch enig

licht zichtbaar, iets dat er op wees, dat voorlopig nog geen enkele achterdocht opgewekt was.

Eens zo ver wenkte Raffles Charles, die dadelijk de straat overstak en samen drongen zij de duistere gang binnen. Even bleven zij onbeweeglijk staan, maar nog altijd was er niets dat hun als een verontrustend teken kon voorkomen. De weg scheen open en vrij te liggen. De moeilijkheden zouden echter eerst nu een aanvang nemen. Zoals Patricia gezegd had, was aan de binnenzijde van de deur geen enkele zekerheid aangebracht, doch het slot was van zeer speciaal maaksel, zodat, hadden zij de sleutels niet gehad, dit hun wel enige vertraging had kunnen aandoen. Dit zou natuurlijk geen onoverkomelijke moeilijkheden met zich gebracht hebben, gezien het perfect materiaal waarover de gentleman-inbreker beschikte, doch het was niet onmogelijk, dat zo iets hun plannen in de war zou hebben kunnen sturen.

De deur was nou achter de rug, maar voor hen lag het huis met zijn vele onvermoede hinderpalen. Niet dat Brookland zijn huis zou hebben willen beveiligen tegen inbraak met een hypermoderne alarminstallatie. Geen sprake hier van infrarode stralen, die wanneer zij gebroken worden een elektrisch contact in werking stellen; zelfs geen gewone elektrische alarminstallatie met geheime knipjes, maar daar waren wel de oude soliede deuren, de practisch niet te forceren brandkast en daar waren vooral de bedienden, die aan Lord Brookland een veilige nachtrust garandeerden en die, dat kon Patricia best weten er niet zouden voor terugschrikken ook zonder het bevel af te wachten, eventuele indringers eenvoudig neer te leggen.

Zonder enig licht te maken, in de meest volslagen duisternis, sloop Charles, Patricia en Raffles voort naar de eerste verdieping, waar zich de brandkast bevond, die niet alleen aanzienlijke bedragen in

specien ook belangrijke documenten bergde, die een schrill licht zouden werpen op de geheime activiteit van Lord Brookland.

De safe stond, zoals Patricia hun ingelicht had in een van de hoeken van de bureau-zitkamer, voor vreemde ogen netjes gecamoufleerd in een rijkelijk gevulde boekenkast. Deze kamer werd begrensd aan de ene kant door een privé-bar aan de andere kant door de slaapkamer van de rijke lord. Al deze kamers gaven uit op een brede hall naast de trap, doch stonden onderling in verbinding. Patricia had er de mannen opgewezen vooral de twee deuren, die in het bureau elk toegang gaven tot de andere daarnaastliggende kamer.

Geruisloos, - Rafles had voorgeschreven dat rubberschoenen moesten worden gedragen - waren zij tot voor het bureau gekomen. Nog even gewacht om er zich volkomen van te gewisselen, dat absoluut geen onraad dreigde en om er zich van te verzekeren, dat in de aanpalende kamers geen licht brandde, dan voorzichtig draaide Rafles de sleutel om in het slot van de bureaudeur. Samen met Charles schoof hij dadelijk binnen, terwijl Patricia zoals afgesproken de wacht bleef houden in de gang.

In de Egyptische duisternis, die in het vertrek heerste werkte Rafles zich naar de schrijftafel, waar hij alle draden die van daar uit naar alle delen van het huis liepen om in geval van nood, alle bedienden te alarmeren, oversneed. Eens deze voorzorgsmaatregel van het allergrootste belang genomen, vergewiste Rafles er zich van of de twee deuren in de kamer wel degelijk goed gesloten waren. Daar binnendringen betekende tijdverlies en aangezien volgens de inlichtingen, die Patricia hun verstrekt had noch in de slaapkamer noch in de bar enige alarmtoestel aanwezig was, kon toch nooit zo zich iemand in deze plaatsen bevond, deze persoon de andere bewoners verwittigen zonder gevaar te lopen zelf gehoord te worden door onze vrienden.

Nog een laatste maal luisterden onze vrienden of in de aanpalende kamers niets te horen was. Dan vatten zij hun werk aan. Eerst werden, alles geschiedde in een volslagen donkerte, alle boeken uit de rekken gehaald, dan begon Charles naar de juiste combinatie te zoeken op dewelke het slot zou reageren. Rafles had wel an-

dere middelen waarover hij beschikt om de safe te openen, dan dit geluidloze doch tijdrovend procédé, doch hij achtte de omstandigheden waarin deze inbraak moest gepleegd worden, niet van dien aard, dat hij zich het maken van scherpe geluiden kon permitteren zonder gevaar te lopen ontdekt te worden. Immers daar kwam het vooral op aan, dat noch de Lord zelf noch enig ander lid van het personeel gewekt werd. In dat ongunstig geval zouden onze vrienden een verbeterd strijd voor de boeg hebben.

Stilzwijgend, slechts af en toe een aanwijzing gevend op een fluistertoon, werkte Charles voort aan de cijfercombinatie. Rafles hield al zijn aandacht gevestigd op de deuren, met voldoening hoorde hij het lichte bijna onhoorbaar klopteken, dat alles in orde was. Om de drie minuten moest zij dit teken geven. Het was nu reeds de vijfde maal dat zij haar signaal gaf. Spijtig genoeg was het echtelijk vertrouwen, dat Brookland in zijn echtgenote stelde nooit zo ver gegaan, dat hij haar in de geheimen van zijn schatkamer inwijdde. Dit zou hun anders nou een mooie boel tijd hebben doen uitsparen.

— Het eerste cijfer heb ik, fluisterde Charles. De operatie verliep verder vlot en het geluk scheen hun gunstig gestemd.

— Doe maar rustig verder. Absoluut geen geluid.

— Even uitblazen William.

Rafles begreep maar al te best welk een inspannend werk Charles onder de hand had. Zijn vriend en helper was anders een specialist in brandkasten, doch in hun vak was dat bepaald het meest afmattend werk.

Voor de zesde maal klonk het signaal op de deur.

Op datzelfde moment echter flitsten plotseling alle elektrische lichten aan in de kamer en het blakende licht sloeg aan de brandkast even met een verblinding, die hun niet toeliet in het eerste onderdeel van een seconde iets te zien in de kamer. Instinctmatig waren hun handen in de richting van hun revolver gegaan, doch een nijldige stem belette hun hun voornemen uit te voeren.

— Handen op en onbeweeglijk blijven.

Alhoewel de mannen absoluut geen hin-

der meer ondervonden van de voorbijgaan-verbinding, zagen zij niemand. Dan echter deed Rafles met een voor een oningewijde onmerkbaar teken met de ogen, dat aan Charles verraadde van waar het gevaar dreigde. Rafles had namelijk gemerkt, dat een boven de deurpost aangebracht luikje openstond. Dit luikje bevond zich boven de deur die toegang verleende tot de particuliere bar van de lord. Toen Charles ook die richting uitkeek bemerkte hij een dreigende loop van een browning. Toen ging ook deze deur open en Lord Brookland verscheen in hoogst eigen persoon met een revolver in de vuist.

— Recht jij daar, gebod hij Charles, die nog altijd geknield voor de brandkast zat. De jongeman gehoorzaamde onmiddellijk en plaatste zich zo, dat hij praktisch geheel met zijn rug in de hoek kwam te staan.

— Ik verwittig julie maar, sprak de Lord, die zich heel manhaftig wilde voordoen, doch die, dat kon je zo merken, erg zenuwachtig en onzeker was van zijn stuk.

— Zo één van julie een beweging durven maken schiet ik.

De loop van de revolver verdween uit het luikje en enkele seconden later deed de huisknecht eveneens gewapend zijn verschijning in de kamer. Hij droeg een witte vest, dus heel waarschijnlijk was deze bezig met het mixen van cocktails toen hij lont kreeg van het ongewoon gerucht in de kamer daarnaast. Een grijnslach ontstierde zijn gelaat en het was hem aan te zien, dat hij geen gewoon type van trouw huisknecht was doch wel een beroepsmisdadiger. Lord Brookland was tot op twee stappen van Rafles genaderd en grijnslachte hatelijk :

— Ik voel mij zeer vereerd met je nachtelijk bezoek, mister Malcolm. Jij hebt je voorzeker niet verwacht aan een dergelijke ontwikkeling van de situatie.

Rafles antwoordde niet, doch glimlachte fijntjes.

De financier liep een paar schreden terug tot bij zijn bureautafel.

— Deze maal heb ik de meeste troeven in handen, sir, meende hij spotlachend. Hij drukte op een paar knoppen van het alarmapparaat, doch zijn gelaatsuitdrukking onderging een plotse grondige verandering.

— Zo, merkte hij op, draden doorgeknipt, je hebt dus toch een of ander voorzien? Heb je heus gedacht, dat zulke onnozele voorzorgsmaatregelen, je helemaal in veiligheid zouden brengen. Malcolm je had moeten weten...

Hij brak zijn zin plotseling af en met zijn hoofd Charles aanduidend, zegde hij :

— Dat is dus je collega ! Een specialist in safes. Ik moet je feliciteren met je schitterende relaties, Malcolm.

Hij zweeg even en vergewiste er zich van, dat zijn huisknecht nog altijd de juiste gunstige stelling innam, die hem toeliet verder te spreken.

— Je stelt je dus niet eens tevreden met chantage, je houdt je ook nog bezig met brandkastplunderingen. Wel kan je daarop geen antwoord geven, mijnheer de detective.

Rafles volhardde nog steeds in zijn zwijgzame houding en de tardende glimlach week niet van zijn lippen. De lord werd krekkelig en geërgerd herhaalde hij zijn vraag.

— Wel Malcolm wat hebt jij daarop te antwoorden ?

— Dat dit plan mij nog geen seconde heeft verlaten, mylord.

— Oho, jongeman, niet zoveel noten op je zang. Maar je bent nog tamelijk jong je hebt nog heus een massa verstandige dingen te leren. Jij schijnt echter te vergeten, dat t dit avontuur niet zo eenvoudig voor je kon aflopen. Een paar jaartjes in staatspensioen volstaan niet om je vermetelheid naar behoren te bestraffen. Ik heb mijn eigen veemgerecht. Dat ken je misschien. En daar bestaat geen hoger gerechtshof waar je beroep kan aantekenen.

— Ik weet best tot wat jij in staat bent, Mylord. Voor geld is er altijd recht te bekomen. Ik weet dat maar al te best. De wet is tamelijk breed in kwestie van wettige zelfverdediging, en is dat niet de toestand waarin jij je bevint.

— Ik voel mij geenszins verplicht op dergelijke vraag een antwoord te geven, doch ik kan je wel zeggen, dat ik er ernstig over nadenk je zonder meer neer te vlammen.

Rafles bleef hardnekkig glimlachen en Charles dacht bij zichzelf, dat zijn meester

net dezelfde beproefde tactiek volgde, die hij gewoon was aan te wenden in dergelijke omstandigheden namelijk zijn tegenstanders te overbluffen door zijn verbazingwekkende kalmte en zelfbeheersching en een gepast moment af te wachten om toe te slaan.

Hij dacht ook aan Patricia en hij was er zeker van dat zijn chef eveneens met haar rekening hield, hoe zij echter op deze toestand, die hier thans door het plotse ingrijpen van de huisbewoners zou reageren of hoe zij zou ingrijpen bleef vooralsnog een raadsel. Doch tenslotte twijfelde hij er niet aan, dat de vrouw, die op alles voorbereid was tijdig zou ingrijpen en het geschikte middel zou vinden om de gunstige verhouding te scheppen voor haar vrienden als het ogenblik der beslissing was aangebroken. Een enkel ogenblik had hij gevreesd dat de Lord haar misschien mocht herkennen, doch de gedachte aan het feit dat Rafles zelf zich met de vermomming had bezig gehouden stelde hem volkomen gerust.

— Ik wil wel aannemen, sprak Rafles na enige tijd, dat het je ernst is met je bedreiging. Een mens leert graag, ook al heeft hij nog slechts enkele minuten te leven. Vertel mij even, waar je het licht van deze kamer hebt ingeschakeld.

— Dat genoeg wil ik je nog doen. Je kan het beschouwen als je galgemaal. Wel, van uit mijn slaapkamer zowel als van uit de bar, waar wij zopas een fijne cocktail hebben gedronken, kan ik het licht in deze kamer aan en uit knippen. Overigens heb ik speciale luchtgaten laten aanbrengen, die in zekere omstandigheden van een niet te onderschatten nut zijn, zoals je trouwens zelf hebt kunnen opmerken.

— Eenvoudig en toch geniaal, antwoordde Rafles, doch in zijn stem viel veel meer de spottende dan de lovende toon te onderkennen.

— Kan je mij soms geen gemakkelijk middelje aan de hand doen om die safe daar te openen. Dat was eigenlijk het doel van mijn bezoek. Ik ben heus niet naar hier gekomen om met jou cocktails te drinken.

— Aan de manier waarop jij reageert zou je zeggen, dat jij niet aan je proefstuk bent.

— Ik moet je complimenteren voor je psychologisch doorzicht. Zulke woorden

repareren een weinig je jammerlijk falen van deze namiddag. Heb je Hoofdinspecteur Parker soms ontmoet.

— Natuurlijk heb ik dat. En ter inlichting Malcolm, de zeer verstandige hoofdinspecteur zal niet langer dan bij de eerstvolgende ontmoeting je voor chantage en poging tot verkoop van valse juwelen laten inrekenen.

— Ik dank je voor de inlichting. Ik zal zorgen dat ik hem niet meer ontmoet.

— Daar kom je een tikje te laat, kerel. Je hebt blijkbaar iets over het hoofd gezien. De telefoon functionneert ook nog.

Brookland greep de hoorn van het telefoonapparaat en legde hem op tafel neer en vormde met dezelfde hand het nummer van de Yard. Doch zo ver kwam hij niet. De revolver van zijn huisknecht beschreef een sierlijke boog en kwam op de grond te recht vlak voor de voeten van Charles. En een onbekende vrouw richtte dreigend de loop van de revolver op Lord Brookland. Rafles sprong vooruit, kreeg de revolver beet, waarmede hij de huisknecht in bedwang hield. Hij haakte ook weer onmiddellijk de telefoon in.

Patricia had een zeer ingenieuze inval gekregen. Want in plaats de deur van de bureaokamer binnen te komen, om aldus te trachten verwarring te stichten onder hun tegenstanders, verwoording waarvan haar vrienden konden gebruik maken om de toestand te doen keren in hun voordeel, was zij naar de bardeur gelopen en kwam langs de bar binnen. Door het gepraat had noch de huisknecht, noch Brookland haar horen naderen. Langs achteren had zij dus de mannen verrast.

Deze vrouwelijke verschijning bracht de Lord van zijn stuk, alhoewel hij haar niet in het minst als zijn echtgenote, Patricia Hudson herkende.

— Ik heb je gewaarschuwd, dat ik aan mijn idee van de brandkast niet verzaakte, sprak Rafles glimlachend. Maar wat zie ik Mylord, voel je je niet al te best.

De groot-financier was vaalbleek geworden, want eerst nu realiseerde hij zich volkomen, hoe door het optreden van deze vrouw de hele zaak verbod was en hij zich in een zeer netelige positie zag.

— Indien ik in jou plaats was, zou ik maar niet te lang aarzelen om de brandkast te openen, sprak Rafles opnieuw.

— Je gaat toch zeker niet denken, dat ik mijzelf zou helpen bestelen. Ik ben niet zo gek als jij geneigd bent te denken.

— Je krijgt nog een halve minuut als je dan nog geen aanstalten hebt gemaakt zal ik mij genoodzaakt zien anders op te treden.

De lord liet zijn blikken beurtelings rusten op Rafles, Patricia en zijn huisknecht. De figuur van deze laatste was echter allesbehalve in staat zijn patroon moed in te boezemen, want hij vertoonde een uiterst zielig uitzicht.

— Ik draag de sleutels niet bij mij, hakte de lord. Je moet me gelegenheid geven ze te halen.

— Een slechte uitvlucht, kerel, antwoordde Rafles hem. Geef me dadelijk de cijfercombinatie op, de dertig seconden zijn verstreken... zoniet zal je weinig geluk hebben...

De grootfinancier gaf met bevende stem een cijfer op.

— Vals, siste Charles. Vlug wat, het goede.

Brookland die wel zag dat er geen ontkomen meer mede gemoeid was, gaf ditmaal het gewenste nummer.

De pientere helper van Rafles lukte het deze maal na enkele seconden de safe te openen. Lord Brookland verschoot nogmaals van kleur toen hij de jongeman doodbedaard het geel goud zag te voorschijn halen en Rafles moest hem af en toe een por in de lenden geven met zijn revolver opdat hij zijn bewustzijn niet zou ver-

liezen. Toen Charles een bundel documenten bovenhaalde hijde hij :

— Die papieren hebben geen waarde, het zijn privébrieven. De waarden zitten hoger.

— Laat af, Mylord, suste Rafles, terwijl hij de financier in bedwang hield. Ik heb je toch gezegd dat ik zo een beetje leef van chantage. Of denk je dat je het er deze maal zo goedkoop zult van af brengen ?

Charles borg de hele buit op in een linnen zwarten zak, welke hij van onder zijn klederen had te voorschijn gehaald. Met verbluffende vlugheid ging hij tewerk, en Lord Brookland moest vaststellen dat na amper drie minuten er niets meer in zijn safe overgeschoten was. Dan deed Charles de koorden van de gordijnen en weldra lagen de Lord en zijn huisknecht goed gebonden en met een prop in de mond, als vernederde verslagenen naast de geplunderde brandkast.

— En ter inlichting, Mylord, sprak de gentleman-inbreker, terwijl ze op het punt stonden de kamer te verlaten, kan je noteren, dat ik John Rafles ben.

Doch de grootfinancier hoorde deze woorden niet meer, hij lag helemaal bezwijmd, maar de huisknecht zette des te groter ogen op.

Even geruisloos als ze gekomen waren, verlieten de twee medewerkers het huis en een kwartier later bestudeerden ze veilig thuis de belangrijke documenten waar van Brookland beweerde dat ze geen waarde hadden.

HOOFDSTUK VII

Belangrijke Onthullingen

Het was dien morgen ongeveer half negen toen Rafles aanschelde aan de particuliere appartementen van hoofdinspecteur Parker van de Scotland Yard.

Een fris voorkomend vrouwtje deed

open en vroeg hem wat hij wenste.

— Indien het niet te lastig is, sprak hij hoffelijk, zou ik graag sir Parker spreken. Ja, weet het, het is zo een ongepast uur, maar de zaak is belangrijk, mevrouw, zeer

belangrijk.

— Komt u maar binnen, nodigde ze uit, maar u zal een ogenblik geduld moeten hebben.

De vrouw die blijkbaar de echtgenote van de speurder was, liet Rafles in een stemmig zitkamertje, en verdween dan. Na ongeveer een tiental minuten gewacht te hebben stapte Parker binnen en verwelkomde hem met een verwonderde uitroep.

— O, ben jij het ?

— Zoals je ziet...

De hoofdinspecteur drukte Rafles de hand en verzocht hem opnieuw te gaan zitten.

— De zaken moeten wel dringend zijn, dat je mij op mijn eigen appartement komt vinden, begon de politiemans het gesprek.

— Je redeneert geweldig, hoofdinspecteur, antwoordde de gentleman-inbreker en er klonk spot in zijn stem, ik vermoed dat je geen tweede ontmoeting met mij verwacht hebt.

— Dat moet ik toegeven. Daar zijn trouwens redenen toe, vervolgde hij zich als het ware verontschuldigend, die jij wellicht beter kent dan ik...

— Heb je soms al een telegram naar de Federale Politie gezonden te New York ?

— Ik verwacht zodra ik op de Yard aankom, het antwoord op mijn schrijftafel te vinden.

— Indien je van voorspellingen houdt, hoofdinspecteur, kan ik je wel inlichten dat Malcolm ginder niet bekend is.

— Wat bedoel je daarmee ? In de ogen van Parker flitste een vonk van schrandeheid.

— Eenvoudig wat ik zeg. Maar waarde hoofdinspecteur, zouden wij niet liever tot de kern van de zaak komen ? Het doel van mijn bezoek moet je meer intrigeren, dan de fabeltjes die wij elkaar hier wijsmaken.

— Ik ben gloeiend nieuwsgierig, want voor zover ik over jou een oordeel vermag te vellen, geloof ik dat je met zeer gewichtige dingen in je hoofd loopt...

— Niet alleen in mijn hoofd. De grote onbekende haalde een bundel papieren uit zijn zak te voorschijn.

— Hier, vervolgde hij dan, dat zal je meer interesseren...

— Brookland, vroeg Parker kortweg

met een trilling in zijn stem die zijn emotie en zijn spanning verraadde.

— Zoals ik heb beloofd, bevestigde Rafles. Het merendeel zijn originele documenten, verscheidene andere zijn fotocopies. Ik zal je maar ronduit bekennen dat ik mij aan sommige van die zaken persoonlijk ten zeerste interesseer. Ik heb dus enige voorzorgen genomen. Doch zoals ik zopas mededeelde heb ik van de originele documenten die ik wens te houden, een fotocopy gemaakt...

— Gemaakt of laten maken, vroeg Parker voor zijn neus weg.

— Gemaakt, herhaalde Rafles, en ter inlichting kan ik je verraden dat de ontwikkeling in eigen laboratorium geschied.

De hoofdinspecteur besefte dat de man waarmede hij te doen had buitengewoon vermetel en zeer vlug van geest was. Hij zou niet moeten trachten meer van zijn tong te halen, dan de geheimzinnige kerel zich had voorgenomen los te laten. En bij zichzelf had hij daarenboven reeds een theorie gevormd, die zijn voorganger Slowgate óf in woede óf in lachen zou doen uitbarsten hebben. Parker nochtans wist beter, en hij overlegde heimelijk op welke wijze hij er best zou toe komen de zogenaamde Amerikaanse detectief te ontmaskeren en zijn ware indentiteit te kennen.

— Je enthousiasme, hernam de onbekende het woord, en je overtuiging in de schuld van de grootfinancier Lord Brookland waren mij, hoofdinspecteur dadelijk sympathiek. Je bent een goed speurder met een klaar doorzicht en daar is moed toe nodig, dat kan ik je verzekeren.

— Dat weet ik maar al te wel, Malcolm, ik zal je zo maar blijven noemen, voegde hij er opzettelijk aan toe, en hij hield de onbekende scherp in het oog, om vast te stellen of deze niet zou reageren op zijn uitspraak. Doch de man scheen onbewogen, en niets verried wat er in hem omging.

— Maar, vroeg hij dan plots, waarom wil jij nu dringend dat ik de zaak in handen neem en doorzet en dat jij onbekend zou blijven en achter de schermen werken.

— Misschien vertel ik je dat straks wel. Nu, hoofdinspecteur, indien ik in jou plaats was, zou ik reeds als een panter op deze documenten toegesprongen zijn.

— Ik heb zo een idee dat jij mij op afstand zou houden, meende Parker. Aan je bewegingen te zien, schijn jij er voorkeur aan te geven dat jij zelf de bundel zou openen... En nu, laat horen?... een cocktail, collega of koffie?

— Laat maar zijn, tot een volgende gelegenheid, hoofdinspecteur. Wij moeten trouwens voortmaken. Ik heb mijn tijd erg hard nodig en jij de jouwe ook...

Raffles sloeg de papieren, welke hij op een tafeltje gelegd had, open. Parker zette zich benieuwd dichterbij, maar hij kon het gevoel maar niet van zich afzetten dat deze onbekende speurder hem wilde kleineren of bespottelijk maken. Wat er ook van weze, dacht hij bij zichzelf, als die man mij werkelijk bezwarende documenten bezorgd tegen de financier Brookland, dan heeft hij daar toch een goede daad mee gedaan, want dat de onbekende een geniaal man was, moest hij bij zichzelf toegeven.

— Ik zal natuurlijk niet elke brief bespreken, hoofdinspecteur, begon Raffles, die de speurder met onderzoekende blikken voortdurend gadesloeg. Je bezit voldoende verstand en deductievermogen om zelf je conclusies te trekken. Maar er zijn een paar zaken waarop ik ten stelligste je aandacht wil vestigen. Eerst en vooral, dit...

De hoofdinspecteur waagde het niet zich een millimeter te verplaatsen, als vreesde hij alzo de onbekende te hinderen tijdens het spreken.

— Herinner jij je het geval Morgan? vroeg Raffles. Een zaak die voor twee jaar veel opzien heeft gebaard in de beursmiddelen?

— De bijzonderheden ontsnappen mij, bekende Parker.

— Ziehier. Op zekeren dag werd Morgan, een bekend Londens beurspeculant aangehouden. Het heette als zou hij onwettig een soort trust hebben uitgebaat en per slot van rekening een cheque van 100.000 pond zonder dekking hebben uitgeschreven. De man werd tot tien jaar dwangarbeid veroordeeld.

— En? vroeg Parker, toen de zogenaamde Malcolm even ophield om zijn gedachten te concentreren.

— Hier zijn de bewijzen dat Morgan onschuldig is. Brookland had met hem dit

concern ineen gestoken. Het was wettelijk, maar de grootfinancier had hier en daar gefoeterd, tot de handelingen zagezegd strafbaar werden. Morgan wist hiervan niets af. Toen heeft de schurk het zo aan boord gelegd, dat de rekening blanco werd gemaakt. Hij liet Morgan een cheque uitschrijven, toen deze op het punt stond een reis naar Washington te ondernemen.

— Die ploert, siste de hoofdinspecteur, die ellendeling.

— Op het proces heeft hij een valse verklaring afgelegd. Hij heeft trouwens Morgan zelf doen aanhouden. Interesseert het je, hoofdinspecteur?

— Ga verder, vroeg Parker, hij beet zich zenuwachtig op de nagels en zijn ogen glinsterden van ergernis en van woede.

— Voor zover ik kan zien heeft de Lord meer dan een valse verklaring voor het gerecht afgelegd. Hij heeft het failliet van tientallen handelaars op zijn geweten. En als je deze papieren inziet zal je spoedig duidelijk worden, waarom de man, zelfs door zijn hardnekkigste concurrenten zeer gevreesd werd. Indien ik je daarenboven een raad mag geven, hoofdinspecteur, meen ik, dat je er niet slecht zou aan doen ook het geweten van zijn advocaten eens grondig te onderzoeken.

— Dat zal ik zeker, riep de man van Scotland Yard uit. Dat er zulke lafaards ongestraft rondlopen.

— Blijf bedaard, hoofdinspecteur, want dit is nog niet alles; hier hebben we de zaak Steenman, die door Brookland is op touw gezet. Hij heeft de man geruïneerd op vier maanden tijds. En de reden? Schijnt te zijn omdat de dochter van Steenman weigerde zijn maîtresse te worden. Verachtelijk, niet? Je kan hierbij tevens de namen vinden van de spinnen die de zeer geëerde lord tussen de zaken van zijn concurrenten schuift. Een blik op de loonstaten zal je onmiddellijk in staat stellen de medeplichtigen te ontdekken. De gewone bedienden werken aan hongerlonen, zij worden uitgebuit. Maar de anderen...

— Ik heb het altijd geweten, Malcolm, riep Parker uit, maar de bewijzen ontbraken en je weet dat niet de minste toespeeling op zulke personage toegelaten worde maar deze maal, deze maal...

— Ziehier nog een paar zaakjes, ging Rafles voort, je kan bewijzen dat dit rijke heerschap de bank Jenkins en Denth wilde ruïneren ; het moest in de loop van de week geschieden. En als je herinnering in staat is om al die geheimzinnige voorvallen uit de hoge wereld te onthouden, zal je wel weten wie de Amerikaanse potentiaat Dwight is ; de man is spoorloos verdwenen op de Amerikaanse kust. Ik dacht dat Patricia Hudson, die zijn privé-secretaresse was, de moord op haar geweten had. Hier zijn de bewijzen hoe Brookland het plan heeft opgebouwd. De zaak bracht hem millioenen pond op...

— Zou de lord zijn echtgenote niet vermoord hebben of laten vermoorden ? opverde Parker de mening.

— Neen, er zijn andere factoren. Ook daarin zal de tijd mij moeten leren, want dit geheim heb ik nog niet opgelost...

— Ik dacht nochtans, met die ring...

— Je zult over mij nog wel meer denken, hoofdinspecteur. Kijk, hier heb je nu juist een zaak, die je vervolgingen tegen Brookland zullen motiveren. De moord op een uwer collega's...

— Marlowe ? Kende hij dan de practijken van de grootfinancier ? En die lafhartige Slowgate...

— Slowgate was een pop in de handen van de lord, daar deze trouwens altijd zo werkte. In deze bundel bevinden zich ten andere de onomstootbare bewijzen dat lord Brookland, de machtigste financier van Engeland, verschillende bandietenorganisaties geldelijk steunt, dat hij geld besteed om geheime wapens te kunnen vinden en dat hij niet terugdeinst voor de gemeenste handelingen.

Geheel ontdaan en onder de indruk sprong de hoofdinspecteur van Scotland Yard van zijn stoel op en met een geweldige slag kwam zijn vuist neer op het tafeltje.

— En zulke schurken zijn in staat de regering te beïnvloeden, waarvan wij afhankelijk zijn, riep hij uit. Mijn God, indien ik deze man niet laat hangen, dan verdien ik zelf gestraft te worden.

Hij ijsbeerde als een bezetene door de kamer en scheen helemaal uit zijn evenwicht. Plots greep hij de bundel papieren, die voor Rafles op het tafeltje lag.

— En jij staat mij deze documenten af, vroeg hij hees. Ik mag er het gebruik van maken dat ik wens ?

— Met genoegen, antwoordde Rafles. En je kan gerust zijn dat ik tegenover jou geen chantage zal plegen.

— Jij bent een genie, riep de hoofdinspecteur buiten zichzelf. En dan plots alsof hij uit een droom kwam : hoe ben je aan die papieren gekomen ?

Ergens rinkelde een telefoon. Tussen twee zinnen van Parker in, drong het geluid van het belletje tot de mannen door. Enkele seconden nadien annonceerde de vrouw, dat de hoofdinspecteur aan het apparaat gevraagd werd. Hij verdween bijna met knikkende knieën, Rafles nadenkend in het zitkamertje achterlatend. De grote onbekende vroeg zich af hoe de man zou reageren op de bekentenis die hij zich voorgenomen had af te leggen.

Eensklaps werd de deur met een wilde ruk opengetrokken. De hoofdinspecteur stond wit als een doek in de deuropening. Een bepaalde tijd boorden zich zijn blikken in deze van Rafles, dan stapte hij behoedzaam en weinig zeker van zichzelf binnen. Rafles volgde stilzwijgend en met scherpe aandacht de bewegingen van de man.

— Wel, vroeg hij na enige tijd, toen hij moest vaststellen, dat de hoofdinspecteur niet de woorden kon vinden, die aan zijn houding een verklaring zouden geven.

— Het was inspecteur Bratford, zei hij traagzaam, er is deze nacht bij lord Brookland ingebroken.

Even hield hij op en hij sloeg Rafles even gade, om op diens gelaat enige reactie op deze woorden te kunnen ontdekken.

— De Lord is waarschijnlijk vermoord... En John Rafles heeft aan de huisknecht, die gebonden aangetroffen werd zijn naam genoemd.

— Zo, zegde Rafles bedaard en glimlachend, ik dacht dat ik alleen maar de brandkast had gelicht...

— Dus toch, hijgde Parker. Hij leunde nu tegen de muur, doch kort nadien stapte hij kordaat op zijn zetel toe en nam plaats. Zijn aangezicht was krijtwit gebleven, doch de twijfelachtige uitdrukking van zijn gelaat was verdwenen.

— Verwondert het je, hoofdinspecteur ? vroeg Rafles.

— Ik vermoedde het, antwoordde de andere, maar het bericht over de moord op Brookland heeft mij...

— Hebben ze zijn lijk gevonden ?

— Neen, hij is naar men meent ontvoerd.

— Zeg aan inspecteur Bratford, dat hij stroom in het hoofd heeft in de plaats van hersens. Heb jij soms nog een inlichting te vragen, hoofdinspecteur ?

— Neen, zei Parker, je bent een moedig en vermetel man, dat moet ik bekennen.

— Je bent niet de eerste, die tot deze vaststelling komt en ik hoop, dat jij in de toekomst er zult aan denken, als je tegenover mij komt te staan.

— Ik dank je, John Rafles. Maar mag ik je verzoeken, dadelijk dit huis te verlaten. Mijn positie laat mij niet toe je als vriend te ontvangen.

— Dat begrijp ik. Maar wil je mij verklappen, wat je er toe deed besluiten niet

dadelijk je revolver te trekken en mij aan te houden.

— Ik bezit geen enkel bewijs tegen jou en daarenboven mister Malcolm — en hij drukte vooral op die naam — ik houd er zekere principes op na over fair play. De taak die jij thans hebt volbracht dient niet bestraft, doch wel beloond te worden.

De gentleman ging in de richting van de deur.

— Maar het is wel begrepen, merkte Parker nog op, dat ik je in de toekomst met evenveel hardnekkigheid als vroeger zal bekampen.

— Ik wens niet meer, besloot Rafles dit merkwaardig onderhoud. Smakelijk, want ik ruik, dat je echtgenote reeds voor je gezorgd heeft.

HOOFDSTUK VIII

Hoe de zaken geregeld worden

De gentleman-inbreker besteedde de hele dag aan de afhandeling van de zaken, waarmede hij zich de laatste dagen intensief had ingelaten.

In het huis aan Eaton Square zaten Charles en Patricia vol ongeduld te wachten op de thuiskomst van hun chef. Eerst laat in de avond kwam hij thuis.

Rafles had pas de deur van het studio opengestoken of de jonge man bestormde hem met een stortvloed van vragen.

— Zou ik eerst mogen eten want ik scheur. Daarna kunnen wij wel praten.

— Practisch ben je in elk geval, verzekerde Patricia hem.

— Dank je. Een onpractisch mens is een zielig iemand, niet Charles ?

— Hier, antwoordde deze, terwijl hij de avondeditie van de Times overreikte. Zegt je dat niets.

Rafles duwde de krant flegmatiek ter zijde terwijl hij James belde.

— Eerst eten en apropos welke roman verslinden jullie nou weer ?

— Remarque, sprak Patricia en Bernard Shaw...

— Uitstekende lectuur, ik zal toch nog verplicht worden toe te geven dat jullie een fatsoenlijke opvoeding hebben genoten. Dank je James.

Deze laatste woorden waren gericht tot zijn huisknecht, die hem een flink maal voorzette. Een tiental minuten heerste een volmaakt stilzwijgen.

Eindelijk was Rafles klaar gekomen, een ogenblik, dat de ongeduldige Charles vol spanning had verbeid.

— Een mens moet leren geduld oefenen, predikte hij aan het adres van zijn vriend.

— Moralist zou je beter geworden zijn.

— Jullie twifelen zeker aan de waarheid van wat de kranten vertellen. Dat is het natuurlijk, dat jullie kwelt. Maar ken je een krant, die zijn lezers niet in het ootje neemt. Dat soort ongedierte dat daar werkt, ken ik hoor. Morgen is Brookland eenvoudig vergeten.

— Is Brookland nou vermoord, ja of neen ? wilde Charles weten.

— Waarom zou hij vermoord zijn. Heeft een van jullie dat soms op zijn geweten. Nou ik ben er ook voor niets tussen, maar

die uilen op de Yard geloven nou eenmaal alles wat je ze komt vertellen.

— Wat is er dan eigenlijk gebeurd ?

— Niets bijzonders. Alleen maar dat Lord Brookland, de grootfinancier, de machtige kapitalist en de nog grotere schurk de vlucht heeft genomen naar Amerika en van daar uit zijn duivelse plannen zal ineens steken.

— Is Brookland ontsnapt, riep Patricia ontgoocheld uit.

— Om de vrede niet te verstoren kan je het zo noemen. In werkelijkheid is het een wens vanwege het ministerie. Vroeg in de morgen werd Brookland door een van zijn huisknechten ondeckt — tussen haakjes, Patricia ik moet een slecht punt noteren voor jou, je was namelijk vergeten, dat de deuren bij Brookland voorzien waren van gummibelegsels, zodat geen enkele lichtstraal buiten het vertrek zichtbaar is, een omstandigheid, die maakte dat wij bij onze inbraak verrast werden. Nou zo heel erg is dat nog niet, je zal nog wel leren. — Zodra de Lord bevrijd was, stelde hij zich in verbinding met Downgate, een zeer goed vriend van hem, nietwaar Patricia en misschien de meest invloedrijke persoon in het ministerie van Justitie.

Het resultaat is geweest, dat de Lord om acht uur per vliegtuig naar New York is vertrokken. De schurk zal wel beseft hebben wat hem hier te wachten stond als de hele zaak uitlekte.

— Waar halen ze dan in Godsnaam die moord vandaan, vroeg Charles terwijl hij zijn verwonderd gelaat naar Patricia toewendde.

— Een kleine encscenering, de officiële rapporten over de inbraak vermelden, dat de huisknecht bewusteloos werd aange troffen, en dat naar diens verklaring, de Lord ontvoerd werd. Hij vernoemde mijn naam en voegde er bij dat ik beweerd heb, dat over enkele weken het lijk van Brookland wel ergens in Australië zou aanspoelen.

— En blijft het daar bij. En wordt er van hogerhand dan niet gereageerd ?

— O en nog al heel erg. Ik heb zoeven vernomen, dat in het kabinet van de minister van Binnenlandse zaken een vergadering van de voornaamste dagbladbestuurders en der nieuwsbureaus belegd werd. De minister heeft deze heren de wenk gegeven alle opgeschroefde berichten in deze zaak te negeren. In andere woorden de

regering dekt de gangsterpraktijken van deze verachtelijke kapitalist.

— Maar dat is toch onmogelijk, riep Charles uit.

— In de maatschappij waarin wij leven is alles mogelijk. Wie geld heeft zwaait de scepter.

— En de hoofdinspecteur, hoe reageert die daarop.

— Die is om uit zijn vel te springen. Hij moet de zaak in de doofpot stoppen. Ik heb dat wel zien aankomen. Alleen een arme stumper, die zijn belastingen niet kan betalen wordt tussen twee agenten opgeleid, de groten laten ze lopen, wat zeg ik, daar doen ze hun hoed voor af. Er is ook een goede kant aan de zaak namelijk dat het onderzoek in de zaak Patricia Hudson zal gestremd worden en dat zo ook over onze beste vriendin zal gezwegen worden. De andere krijgen we toch, voor haar is nou tevens alle gevaar geweken.

— En ben je nou al bij Jenkins en Denth geweest ? gaf Charles eensklaps het gesprek een andere wending.

— Alles is in orde. De ringen zijn gedeponeerd en ik bezit reeds een voorlopige check. Omdat de som nog al groot is en voor hen een echte aderlating betekent, heb ik met deze bankiers een accoord getroffen. Wij zullen de erfenis in verscheidene schijven innen.

— En het geld ?

— Wordt zoals wij ons voorgenomen hadden, aangewend. Ik heb vandaag een onderhoud gehad met twee zeer verdienstelijke geleerden. Ze zullen laboratoria ter beschikking krijgen in Australië en als er deze maal ophefmakende ontdekkingen worden gedaan zullen ze voor humanitaire doeleinden aangewend worden en niet om vernietigingstuigen te bouwen. De weduwe en de kinderen van de gangster Clemright zullen hun deel krijgen. De betreurde Nilson zal niet voor niets de zaak hebben ter hand genomen en tevens zal ik een boek uitgeven, waarin de gewone man kennis krijgt van het geheime spel van de grote bonzen achter de schermen.

— Bravo, riep Charles, het hele avontuur heeft ons ten slotte een pracht van een bondgenote bezorgd of heb je soms lust om van je voornemen af te zien, Patricia.

— Geenzins, verzekerde de Venezuelaanse, ik hoop dat wij heel gunstig zullen samenwerken.

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

Het Onwrikbare Hart

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12024.

